δίκτυο
για τα δικαιώματα του παιδιού

MIGRATORY BIRDS
The newspaper produced by and for refugee, migrant and Greek youth

#14

پرندگانِ مهاجر
الطيور المهاجرة
مہا جر پرندے

ΠΟΥΛΙΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Η εφημερίδα των έφηβων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

پرندگانِ مهاجر
روزنامه ی نوجوانان پناهنده ، مهاجر و یونانی

طيور مهاجرة جريدة المراهقين المهاجرين، اللاجئين واليونانيين

مهاجر پرندے یہ احبار مهاجر، پناہگزین ،اورکام کرنے والوں کی طرف سے ہے

Αύγουστος 2019 Δωρεάν με την «Εφημερίδα των Συντακτών»

HESTIA FC
Μπορεί μια μπάλα να αλλάξει τον κόσμο;

HESTIA FC
آیا یک توپ میتواند دنیا را تغییر دهد؟

SCHOOLWAVE 2019
Μια όαση για τους μαθητές

SCHOOLWAVE 2019
چمنزاری برای دانش آموزان است

FREE MOVEMENT SKATEBOARDING
Όσες φορές κι αν πέσεις, πρέπει να ξανασηκωθείς

FREE MOVEMENT SKATEBOARDING
مهما سقطت على الأرض. يجب عليك النهوض

CITY ZEN SHIP 2
Το ταξίδι του Οδυσσέα και η σύγχρονη Οδύσσεια των προσφύγων

CITY ZEN SHIP 2
الاسطورة اليونانية لرحله اوديسيا ومعاناة اللاجئين في رحلتهم اليوم

Με κείμενα σε ελληνικά, αγγλικά, αραβικά, φαρσί και ούρντου!

With texts in greek, english, arabic, farsi & urdu

ما در کنار شما هستیم،ما با شما تعامل میکنیم

خب در تابستان و در میان موج گرما تیم خبرنگاران جوان در حال آماده سازی مسائل مربوط به تابستان برای روزنامه پرندگان مهاجر هستند.روزنامه ای که بین کمپ های مهاجرین متولد شد تا صدایی بدهد به نوجوانان،مهاجران و پناهجویان به مانند یونانیان.

ما تمام موضوعات را که شما در دست دارید در دو ماه ایجاد کردیم.در چهاردهمین موضوع روزنامه ،ما مرزهای نامرئی را شناسایی کردیم که باعث میشود ما متفاوت به نظر برسیم و ما را از جامعه محلی جدا سازد.ما در تلاش برای نابودی مرز ها هستیم اما بدون فراموش کردن هویت های فرهنگی و زبان مادری مان.ما به دنبال نکاتی در آتن جایی که فرهنگ های مختلف ملاقات و ارتباط برقرار میکنند،هستیم.

ما به تئاتر برای تماشای گروه تئاتر شبکه حقوقی کودکان و گروه Je pars À Zart رفتیم و در آنجا ما طرز دید خود را نسبت به تئاتر عوض کردیم.نکته قابل توجه این بود که تمام بازیگران هم سن ما بودند.

ما اولین تیم فوتبال بانوان مهاجر Hestia FC را ملاقات کردیم.

ما تمرینات آنها را مشاهده کرده و پی بردیم یک توپ چگونه میتواند باعث متحد شدن بانوان از سراسر جهان شود.

ما به مرکز ادغام مهاجرین در یونان رفته و با معاون شهردار در مورد امور پناهندگان و مهاجرین مصاحبه کردیم،وی مسئولیت عملیات این سازمان را به عهده دارد.

ما ساختمان Communitism در Metaxourgio را کشف کرده و با هنرمندانی که از آن فضا برای تعامل و بیان جمعی استفاده می کنند،بحث کردیم.

ما با ریتم موسیقی، باند موزیک دانش آموزان در جشنواره Schoolwave رقصیدیم وبا تیم Free Movement Skateboarding اسکیت بورد را تمرین کردیم.همراه با کودکانی که به ما یاد دادند مهم نیست چند بار سقوط می کنیم،نکته مهم این است که دوباره برخیزیم.

ما در شهری زندگی میکنیم، به دنبال پیدا کردن نکات درباره مردم که در زمینه‌هایی هماهنگ هستند به مانند تیم ما.

We are next to you,

WELL INTO SUMMER and in the middle of a heatwave, the team of Young Journalists has been preparing the summer issue of "Migratory Birds". The newspaper that was born inside the refugee camps remains true to its cause; to give voice to teenagers, refugees, migrants, as well as Greeks. All together, we co-create the bimonthly issue that you are now holding.

In the 14th issue of our newspaper we identify those "invisible borders" that make us appear different and tend to separate us from the local community. In an attempt to break them down, but without forgetting our cultural identity or our mother tongue, we seek places in Athens where different cultures meet and interact.

We go to the theatre to see the plays put on by the teenage theatre group of Network for Children's Rights and the theatre group of the French collective Je Pars À Zart, made up of actors of our own age, and we change our minds about what theatre means. We meet the first female football team of refugees and migrants, Hestia FC, we watch them

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ»

ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ
Μαχντιά Χοσσαϊνί
Μυρτώ Συμεωνίδου

ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
Ελιάς Σαριφί
Εντρίς Μοχατζάρι
Μαχντιά Χοσσαϊνί
Μερντάς Αρία
Μορτεζά Ραχιμί
Μοχάμεντ Χοσεΐν
Νεντά Υ.
Ομάρ Α.
Χεσαμοντίν Σεϊκί

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
Καλλιόπη Καρούση,
Μιράντα Βατικιώτη

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΦΑΡΣΙ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ
Παρία Κολγιαΐ, Ζάχρα Σεϊκί,
Χεσαμοντίν Σεϊκί

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΑΡΑΒΙΚΑ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ
Χισάμ Ομάρ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΟΥΡΝΤΟΥ ΣΕ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ
Αλί Χαμζά Ναουάζ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
Ελιάς Σαριφί

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
Ομάρ Α.

ΛΟΓΟΤΥΠΟ
Δημήτρης Γαζής
Μιχάλης Παπαντωνόπουλος

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Λουίζα Καραγεωργίου

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
Αλκαμένους 11Β, Στ. Λαρίσης
Τηλ.210-8846590
www.ddp.gr
emaildiktio@ddp.gr

صحيفة
طيور مهاجرة

فريق التحرير:
مهدية حسيني
ميرتو سيميونيتو

الكتاب:
ادريس مهاجري
الياس شريف
حسام الدين شهيكي
عمر
مهدية حسيني
مرداس اريا
محمد حسين
مرتضى رحيم
ندى

ترجمة من اليونانية إلى الانكليزية و تدقيق النصوص الإنكليزية:
كاليوبي كاروسي, ميراندا ڤاتكيوتي

ترجمة و تدقيق نهائي للنصوص من الفارسية إلى اليونانية\الانكليزية و بالعكس:
حسام الدين شهيكي, زهرة شهيكي, پارية كولياپي

ترجمة من اليونانية إلى العربية و بالعكس و التدقيق النهائي للنصوص العربية:
هشام عمر

ترجمة من الأوردو إلى الإنكليزية و بالعكس و التدقيق النهائي لنصوص الأوردو:
علي حمزة نواز

مصورون:
ايليا شريفي

مصممون:
لويزا كاراجيورجيو
عمر

تصميم شعار:
ذيميتريس غازيس
ميخاليس باباندوبولوس

اخبار۔
پناہ گزین پرندے۔

ادارتی بورڈ:
مہدیہ حسینی۔
میرتو سمیونیدؤ۔

شراکت دار:
ادریس مهاجری۔
الیا شریفی۔
حسام الدین شیخی۔
مہدیہ حسینی۔
مرداس آریا۔
محمد حسین۔
مرتضی رحیمی۔
ندا۔
عمر۔

یونانی سے انگریزی میں ترجمہ اور انگریزی کے الفاظ میں ترمیم:
کلیوپی کاروسی, میراندا واتکیوتی۔

فارسی سے یونانی/انگریزی اور اس کے برعکس ترجمہ اور فارسی متن کی آخری ترمیم:
پریا کولیائ، حسام الدین شیخی، زهره شیخی۔

عربی سے یونانی اور اس کے برعکس ترجمہ اور عربی متن کی آخری ترمیم:
حشام عمر۔

اردو سے انگریزی اور اس کے برعکس ترجمہ اور اردو متن کی آخری ترمیم:
علی حمزه نواز۔

فوٹوگرافر:
الیاس شریفی۔

ڈیزائنر:
لویزا کارایوریگئیو۔
عمر۔

علامات (لوگوز):
دیمتری غازیس۔
میحالیس پاپادونوپولس۔

شناسنامه ی روزنامه
پرندگان مهاجر

سرپرست های نویسندگان
مهدیه حسینی
میرتو سیمنیدو

گروه نویسندگان
عمر ا.
مهدیه حسینی
حسم الدین شیخی
ادریس مهاجری
الیاس شریفی
مردادس آریا
محمد حسین
مرتضی رحیمی
ندا ی.

ترجمه و ویرایش متن ها به زبان انگلیسی
کالیوپی کارووسی , میراندا وتیکیوتی

ترجمه و ویرایش نهایی از فارسی به یونانی/انگلیسی و بر عکس :
پریا کلیائ, حسم الدین شیخی,
زهرا شیخی

ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان عربی به یونانی و برعکس:
حسام عمر

ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان اردو به انگلیسی و برعکس:
علی حمزه نواز

مسئول عکاسی :
الیاس شریفی

مسئول وسایل طراحی :
عمر
صفحه بندی
لوییزا کارا یورگیو

چاپ لوگو
میخالیس پاپادو پوولوس –
دیمیتریس گازیس

شبکه برای حقوق کودکان
آلکامنوس یازده ب ، ایستگاه مترو لاریسیس
2108846590 : تلفن
www.ddp.gr
email: diktio@ddp.gr

migratorybirds@ddp.gr

network for children's rights
Alkamenous 11b
Larissis Station
Tel. 210 8846590
diktio@ddp.gr
www.ddp.gr

Οι απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ᾽ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, του UNHCR, του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, του Open Society Foundations, ή της Πρεσβείας της Ολλανδίας στην Ελλάδα.

The opinions expressed in the articles of the newspaper 'Migratory Birds' are those of their authors and are not necessarily those of the Network for Children's Rights, UNHCR, the European Commission, the Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, the General Secretariat for the Youth, the Open Society Foundations, or the Embassy of the Netherlands in Greece.

الاراء التي يتم التعبير عنها في مقالات صحيفة "طيور مهاجرة" تمثل كاتبها و لا تعبر بالضرورة عن اراء شبكة لحقوق الطفل,UNHCR, مؤسسة روزا لوكسمبورغ- فرع اليونان, المفوضية الاوروبية, الأمانة العامة للشباب, أو سفارة هولندا في اليونان.

نظرات مطرح شده در مقالات روزنامه «پرندگان مهاجر» از نویسندگان آنها است و لزوما از حقوق شبکه های حقوق کودکان، کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد، کمیسیون اروپا، صندوق رایس لوکزامبورگ - دفتر یونان، دبیرخانه عمومی برای جوانان یا سفارت هلند در یونان.

اخبار "پرندگان مهاجر" کے مضامین میں بیان کرده رائے حود ان کے مصنفین کی ہے اور ضروری نہیں ہے کہ اس میں نیٹورک فور چلڈرن رائٹس، یو این ایسچ سی آر، اوپن سوسائٹی فاؤنڈیشن یا پھر یونان میں موجود روزا لگذمبرگ سٹیفٹنگ کا دفتر، "نوجوانوں کے لیے جنرل سیکرٹریٹ", یا پھر یونان میں موجود نیدرلینڈ کا سفارتخانہ شامل ہوں۔

Είμαστε δίπλα σας, αλληλεπιδρούμε μαζί σας

Εχουμε μπει για τα καλά στο καλοκαίρι και εν μέσω καύσωνα η ομάδα των Νέων Δημοσιογράφων ετοίμασε το καλοκαιρινό φύλλο των Αποδημητικών Πουλιών. Διανύοντας πλέον τον τρίτο χρόνο λειτουργίας της, η εφημερίδα που γεννήθηκε μέσα στα προσφυγικά camps παραμένει πιστή στην αποστολή της να δώσει χώρο έκφρασης στις φωνές των εφήβων, προσφύγων, μεταναστών, καθώς και Ελλήνων. Όλοι μαζί συνδιαμορφώνουμε το διμηνιαίο τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας.

Στο 14ο φύλλο της εφημερίδας μας αναγνωρίζουμε αυτά τα «αόρατα σύνορα» που μας κάνουν να φαινόμαστε διαφορετικοί και τείνουν να μας χωρίσουν από την τοπική κοινότητα. Προσπαθώντας να τα γκρεμίσουμε, χωρίς ωστόσο να ξεχνάμε την ιδιαίτερη ταυτότητα και τη γλώσσα μας, αναζητούμε μέσα στην Αθήνα σημεία όπου διαφορετικές κουλτούρες συναντιούνται και αλληλεπιδρούν.

Παρακολουθούμε τις παραστάσεις της εφηβικής θεατρικής ομάδας του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού και της θεατρικής κολεκτίβας Je Pars À Zart με ηθοποιούς της ηλικίας μας και αλλάζουμε άποψη για το θέατρο. Γνωρίζουμε την πρώτη γυναικεία ποδοσφαιρική ομάδα προσφύγων και μεταναστών, την Hestia FC, και παρακολουθούμε μια προπόνησή της, βλέποντας στην πράξη πώς μια μπάλα γίνεται η αφορμή για να ενώσει γυναίκες από όλο τον κόσμο. Επισκεπτόμαστε το Κέντρο Ένταξης Μεταναστών του Δήμου Αθηναίων και συζητάμε με τον υπεύθυνο για τη λειτουργία του, τον αντιδήμαρχο Μεταναστών και Προσφύγων. Ανακαλύπτουμε το κτίριο του Communitism στο Μεταξουργείο και συνομιλούμε με τους καλλιτέχνες που το χρησιμοποιούν ως χώρο αλληλεπίδρασης και συλλογικής έκφρασης. Χορεύουμε στους ρυθμούς της μουσικής των μαθητικών και φοιτητικών συγκροτημάτων του Φεστιβάλ Schoolwave και ρολάρουμε με μια σανίδα skate της ομάδας Free Movement Skateboarding, παρέα με παιδιά από όλο τον κόσμο, που μας μαθαίνουν πως όσες φορές κι αν πέσεις το σημαντικό είναι να ξανασηκώνεσαι.

Περιπλανιόμαστε δηλαδή μέσα στην πόλη όπου ζούμε για να βρούμε σημεία συνύπαρξης ανθρώπων με διαφορετικό υπόβαθρο, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τη δική μας ομάδα.

نحن بجانبكم ونتفاعل معكم

وها نحن يمر بنا فصل الصيف بدرجات الحرارة العالية. قام فريق الصحفيون الشباب بتجهيز العدد الصيفي لجريدة الطيور المهاجرة .

حاليا نمر بالعام الثالث منذ صدور العدد الأول للجريدة ألتي نبتت داخل كامبات اللاجئين ولازلت مؤمنه بهدفها الأساسي وهو إعطاء المجال للأصوات الشبابية للتعبير عن نفسها، لاجئين ، أجانب وكذلك الشباب اليونانيين كلنا معا نشكل عدد الجريدة التي تصدر كل شهرين وهي الآن بين أيديكم .

في العدد ال 14 لجريدتنا ندرك تماما هذه (الحدود الغير مرئية) ألتي تحاول أن تظهرنا مختلفين كمآ تحاول أن تفرق بيننا وبين المجتمع المحلي. معا نحاول تحطيم هذه الحدود ولكن دون أن ننسى هويتنا الخاصة ولغتنا. نحاول البحث داخل بلده أثينا عن المواقع التي تلتقي فيها الثقافات المختلفة وتتفاعل معا .

نتابع عروض فريق الشباب المراهقين المسرحي لمنظمة شبكة حقوق الطفل وكذلك الفريق المسرحي كولكتيفاس

المكون من ممثلون في نفس أعمارنا وتتغير نهائيا نظرتنا للمسرح عما كانت في الماضي Je . Pars À Zart

نتعرف على أول فريق نسائي لكرة القدم وهو مكون من فتيات لاجئات واجنبيات في اليونان بإسم.Hestia FC

نتابع إحدى تدريباتهم الذى نرى من خلاله كيف في الواقع كرة أصبحت السبب في إجتماع مجموعة من الفتيات من دول العالم المختلفة

نقوم بزيارة مركز اندماج اللاجئين في محافظة أثينا. نقوم ببحث كيفية مساعدة الأشخاص الذين يصلون إلى بلدة أثينا من دول مختلفة ونتناقش في هذه المسألة مع المسئول عن إدارة المركز، مساعد المحافظ لشئون اللاجئين والأجانب.

نكتشف Communitism مبنى

في منطقة ميتاكسورغيو ونتحدث مع الفنانين الذين يستخدمونه كموقع للتفاعل وتجمع الآراء والأفكار. نرقص على أنغام موسيقى فريق التلاميذ و الطلاب في مهرجان Schoolwave ونتزحلق على عجلات لوح التزلج Skate لفريق التزلج الحر Free Movement Skateboardingبصحبة مجموعة من الأطفال من دول العالم المختلفة يعلموننا كيف بعدد المرات التي تقع فيها يجب عليك ان تنهض وتقف. نتجول في إتجاهات مختلفة في المدينة التي نعيش فيها بحثا عن الأماكن التي يتلاقى فيها اشخاص مختلفين، تماما مثل فريقنا .

ہم آپ کے ساتھ ہیں، ہم آپ کے بہم ہیں۔

موسم گرما میں، گرمی کی لہر ساتھ ساتھ، نوجوان صحافیوں کا گرو اخبار "پرندگان مہاجر" کے موسم گرما میں شائع ہونے والے مسئلہ کی تیاری کر رہا تھا. وہ اخبار جس نے پناہ گزین کیمپوں میں جنم لیا اور اپنے مقصد پے قائم رہا جوکہ: نوجوان، پناہ گزینوں، تارکین وطنوں اور یونان کے لوگوں کی آواز بنتا ہے. ہم سب مل کر دو مہینے کے مسئلے کو تشکیل دیتے ہیں جو آپ پکڑے ہوئے ہیں۔

ہمارے اخبار کے 14 ویں مسئلے میں ہم ان "پوشیدہ سرحدوں" کا پتہ لگاتے ہیں جو ہمیں مختلف ظاہر کرتی ہیں اور ہمیں مقامی کمیونٹی(سماج) سے الگ متوجہ کرتی ہیں۔ ہماری ثقافتی شناخت اور ہماری مادری زبان کو بھولے بغیر، ہم ان کو تباہ کرنے کی کوشش کرتے ہیں اور ایتھنز میں ان جگہوں کو دیکھتے ہیں جہاں مختلف ثقافتیں آپس میں ملتی ہیں اور بہم ہوتی ہیں .

ہم بچوں کے حقوق کے نیٹورک سے تعلق رکھنے والے نوجوان اور فرانسیسی جی پئرس یارٹٹ کے تھیٹر گروپ(ناٹک کرنے والے گرو) کے ڈرامے کو دیکھنے کے لئے جاتے ہیں، جس میں ہماری عمر کے اداکار حصہ لیتے ہیں، اور تھیٹر کے بارے میں ہماری سوچ کو تبدیل کرتے ہیں۔ ہم مہاجرین اور پناہ گزین کی پہلی خاتون فٹ بال ٹیم سے ملاقات کرتے ہیں، ہیذیٹا ایف سی، ہم ان کو تربیت لیتے ہوئے دیکھتے ہیں اور ہمیں احساس ہوتا ہے کہ ایک گیند کس طرح سے دنیا بھر کی خواتین کو متحد کرسکتا ہے۔ ہم ایتھنز شہر کے تارکین وطن انٹیگریشن سینٹر کا ملاحظہ کرتے ہیں اور ہم تارکین وطن اور پناہ گزین کے معاملات سے وابستہ وائس میئر کا انٹرویو کرتے ہیں، جو کہ مرکزی آپریشن کے ذمہ دار بھی ہیں۔ ہم میتاکسرگیو میں قائم عمارت "کمونٹیزم" کو دریافت کرتے ہیں اور ان فنکاروں سے ساتھ بات چیت کرتے ہیں، جو اس عمارت کو باہمی عمل اور اجتماعی اظہار کے لئے ایک جگہ کے طور پر استعمال کرتے ہیں۔ ہم سکول وےو تہوار میں طالب علموں کے بینڈ کی موسیقی کے تال کے ساتھ رقص کرتے ہیں۔ ہم دنیا بھر سے تعلق رکھنے والے بچوں کے ہمرہ، ٹیم فری مومینٹ سکیٹ بورڈنگ کے ساتھ سکیٹ بورڈنگ کے لیے جاتے ہیں جو ہمیں سکھاتا ہے کہ، اس بات سے کوئی فرق نہیں پڑتا کہ ہم چاہے جتنی بار بھی گریں، پر دوبارہ واپس کھڑا ہونا بہت ضروری ہے۔

ہم اس شہر میں گھومتے ہیں جہاں ہم رہتے ہیں اور ان جگہوں کو پر جاتے ہیں جہاں ہم مختلف پس منظر سے تعلق رکھنے والے لوگوں کو تلاش کرتے ہیں، جس طرح سے ہم اپنی ٹیم(گرو) میں کرتے ہیں۔

we interact with you

train and we see how one ball can unite women from all around the world. We visit the Migrant Integration Center of the City of Athens and we interview the Vice Mayor for Migrant and Refugee Affairs, responsible for the Center's operation. We discover the Communitism building in Metaxourgio and chat to the artists who use it as a space for interaction and collective expression. We dance to the rhythm of the music of the student bands at the Schoolwave festival and we go skateboarding with the team Free Movement Skateboarding team, along with children from all over the world, who teach us that no matter how many times you fall, the important thing is to get back up.

We wander around the city we live in to find places where people from different backgrounds coexist, like we do in our team.

Εάν χρησιμοποιείτε την εφημερίδα μας στην εκπαιδευτική σας διαδικασία ή σε οποιαδήποτε άλλη δράση, παρακαλούμε ενημερώστε μας με ένα mail στο migratorybirds@ddp.gr

If you use our newspaper for educational purposes or as part of any other activity, kindly let us know by emailing us at migratorybirds@ddp.gr

Δείτε στο **www.ddp.gr** πώς μπορείτε να συμμετέχετε
Join us through our website **www.ddp.gr**

Photo by: Elias Sharifi

Invisible borders

By **ELIAS SHARIFI**

Walking around the city as part of everyday life, we have all seen these different, foreign-looking people who might make us feel afraid or give us a sense of danger. But is it because of who they really are? Or is it because they're unknown to us and we have stereotypes in our mind?

The phrase "invisible borders" stands for the barriers that keep foreigners, tourists, migrants and refugees separate from the local community in the country they find themselves in. Language, political beliefs, religion and culture are some of these borders. But they are not visible.

The different stories and experiences of the people we interviewed explain the challenges they might face when they arrive at a new place:

T, a female tourist in Athens belonging to a another religion, who acts and dresses differently and shows signs of her own culture, has been made to feel peculiar, even though not all the feelings have been unpleasant.

Ch., a foreigner living temporarily in Greece, has found it difficult communicating with others, felt confused by the complicated healthcare system when she needed medicine, and has not always been aware of her rights or the law in Greece. Looking for accomodation was not easy because she did not know the different neighbourhoods of Athens. She also told us that she has sometimes felt alone and insecure as a woman in a foreign country.

M., a refugee living in Athens, is usually judged and viewed as a foreigner because of his appearance, different language and clothing, all connected to his religion. He told us that locals point at him as he walks around the city. He also feels that he does not have the same opportunities as the locals do to improve his financial situation.

The lack of sufficient information about these people, propaganda spread through social media and political games strengthen these borders. Invisible borders can cause even bigger problems, such as judgemental behaviour, negative thoughts or racism that can even lead to crime.

If we go on like this, we will remain unknown to each other. The best way to break these borders down is through education about other cultures and languages, mutual respect, participation in programmes that promote integration and improvement of our communication skills. In doing so, we will be able to share our thoughts and beliefs, present our individual culture to others and finally create more diversity in the society.

People who arrive from other countries are not strange. Locals could be closer to those people. It is up to all of us to break these borders down, so that we can see the real faces of other people and see things for what they really are. We can discover other cultures, religions, languages and experiences and share moments together as fellow human beings.

Invisible borders can cause even bigger problems, such as judgemental behaviour, negative thoughts or racism that can even lead to crime

'پوشیدہ سرحدیں'

الیاس شریفی کی طرف سے۔

ہماری روزمرہ کی زندگی میں، جیسے جیسے ہم شہر میں چلتے جاتے ہیں، تو ہم مختلف، عجیب و غریب لوگوں کو دیکھے ہے جو ہمیں خوف اور خطرا محسوس کروا سکتے ہیں۔ لیکن کیا اس کی اصل وجہ ان کے حالات ہیں؟ یا یہ ہے کیونکہ وہ ہمارے لئے انجان ہیں اور ہمارے دماغ میں ان کے لیئے دقیانوسی تصورات ہیں؟

لفظ "پوشیدہ سرحدوں" کا مطلب وہ سرحدیں ہیں، جو غیر ملکی سیاحوں، تارکین وطنوں اور پناہ گزینوں کو ملک میں مقیم مقامی لوگوں سے الگ کرتی ہیں. جس میں زبان، سیاسی عقائد، مذہب اور ثقافت جیسی چیزیں شامل ہیں۔ پر وہ نمودار(ظاہر) نہیں ہوتی ہیں۔

ہم انٹرویو ہونے والے لوگوں کی مختلف کہانیاں اور تجربات کے بارے میں پوچھتے ہیں کہ جب وہ نئی جگہ پر پہنچے تو وہ چیلنجوں(مشکلات) کا کیسے سامنا کر سکتے ہیں:

ٹی.، ایتھنز میں ایک سیاح کے طور پر، کسی دوسرے مذہب سے تلق رکھنے والی عورت کا کسی ملک میں ہونے، لوگوں کے درمیان مختلف نقل و حرکتات کرنے، مختلف لباس اور اپنی ثقافتی چیزیں پہنے، عجیب احساسات کا کو محسوس کرنے سے، وہ کبھی بھی لطف اندوز ہوسکتی ہے۔

چ.، یونان میں عارضی طور پر رہنے والی ایک غیر ملکی، جس کو دوسروں کے ساتھ بات چیت کرنے میں مشکلات کا سامنا کرنا پڑا، جب اسے دوا کی ضرورت پڑی تو پیچیدہ صحت کی دیکھ بھال کے نظام کو دیکھ کر الجھن محسوس کی، لیکن اس کی وجہ یہ تھی کہ وہ یونان میں اپنے حقوق اور قوانین سے واقف نہیں تھی۔ ایتھنز کے مختلف پڑوس سے واقف نہ ہونے کی وجہ سے اسے گھر تلاش کرنے میں بھی بہت مشکلات کا سامنا پڑا۔ اس نے یہ بھی کہا کہ ایک عورت ہونے کے ناتے وہ غیر ملک میں اپنے آپ کو کبھی کبھی اکیلا اور غیر محفوظ محسوس کرتی ہے۔

ایم، ایتھنز میں رہنے والے ایک پناہ گزین، عام طور پر اس کی ظاہری شکل، مختلف زبان یا اس کے لباس کی وجہ سے اسے ایک اجنبی کے طور پر سمجھا اور دیکھا جاتا ہے، جو اس کے مذہب سے منسلک ہے، جیسا کہ وہ شہر میں چلتا ہے تو مقامی لوگوں کی طرف سے اس پر انگلیاں اٹھتی ہیں۔ اس نے یہ بھی محسوس کیا کہ مقامی لوگوں کی طرح اسے اپنی مالی حالت تبدیل کرنے کے لئے برابر مواقع بھی فراہم نہیں ہیں۔

ان لوگوں کے بارے میں وافر معلومات کی کمی، سوشل میڈیا کے ذریعے پروپیگنڈا اور سیاسی کھیلوں کے ذریعہ یہ سرحدیں مزید پھیل گئی ہیں۔ پوشیدہ سرحدیں بڑی دشواریوں کا سبب بن سکتی ہیں، جیسے کہ اندازانہ فیصلوں کے رویے، منفی خیالات یا نسل پرستی جو جرائم کی قیادت بھی کرسکتی ہے۔

اگر ہم اسی طرح چلتے رہے، تو ہم ایک دوسرے کے بارے میں انجان رہیں گے۔ ان سرحدوں کو توڑنے کا بہترین طریقہ دیگر ثقافتوں اور زبانوں پر تعلیم، باہمی احترام، انضمام کو فروغ دینے والے پروگراموں میں حصہ لینے اور ہماری مواصلاتی صلاحیتوں میں بہتری کرنے سے ان سرحدوں کو توڑا جا سکتا ہے۔ ایسا کرنے سے، ہم اپنے خیالات اور عقائد کا اشتراک کرنے کے، اپنی انفرادی ثقافت کو دوسروں کے سامنے پیش کرنے کے قابل ہو جائیں گے اور آخر میں معاشرے کو زیادہ تنوع بنانے میں کامیاب ہو جائیں گے۔

دوسرے ممالک سے آنے والے لوگ اجنبی نہیں ہیں۔ مقامی لوگ ان لوگوں کے قریب ہوسکتے ہیں۔ ہم ان سرحدوں کو توڑنے کے لئے پورے ذمہ دار ہیں، تاکہ ہم دوسروں کے حقیقی چہرے دیکھ سکیں اور حقیقت کو جان سکیں۔ ہم دوسری ثقافتوں، مذاہبوں، زبانوں اور تجربات کو تلاش کر سکتے ہیں اور انسانوں کے ساتھ لمحات کا اشتراک کر سکتے ہیں.

Η γλώσσα των σκέψεών μου

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Εγώ λέω: Madar. Εσύ λες: Μητέρα. Αυτός/ή λέει: Mother. Αυτοί λένε: Mama. Εγώ λέω: Pedar. Εσύ λες: Πατέρα. Αυτός/ή λέει: Father. Αυτοί λένε: Papa.

Μήπως η γλώσσα ή η προφορά που χρησιμοποιούμε τους κάνουν λιγότερο ή περισσότερο γονείς; Μήπως η διαφορετική προφορά αλλάζει τα συναισθήματά τους; Ελπίζω ότι η απάντηση είναι όχι.

Ναι, σωστά μαντέψατε, αναφερόμαστε στη μητρική γλώσσα. Τη γλώσσα που δεν επιλέξαμε. Γεννιέται μαζί μας και είναι η γλώσσα των σκέψεων και των συναισθημάτων μας. Η γλώσσα που σου μιλούσε η μητέρα σου όσο ήσουν στην κοιλιά της, η γλώσσα που σου έλεγε τα σχέδιά της για το μέλλον σου. Δημιουργήθηκες μέσα στην κοιλιά της μητέρας σου και μπορούσες να ακούς τη φωνή της κάθε μέρα, τα τραγούδια και τις ιστορίες που σου έλεγε, τα μυστικά που ξέρατε μόνο εσείς οι δύο. Ισως γι' αυτό την αποκαλούν μητρική γλώσσα, είναι η γλώσσα που μεγαλώνει μαζί σου, σε έναν κόσμο μέσα στη μητέρα σου.

Τώρα φαντάσου ότι έρχεσαι σε μια άλλη χώρα, όπου σε κοροϊδεύουν για τη μητρική σου γλώσσα. Ωστόσο κάνεις ό,τι μπορείς για να μην την ξεχάσεις. Δεν θέλεις σε καμία περίπτωση να χάσεις το μόνο πράγμα που σου έχει απομείνει από τη χώρα σου εξαιτίας του χλευασμού κάποιων στενόμυαλων ανθρώπων.

Ας συστηθούμε. Είμαι ένα κορίτσι γεννημένο σε μια ξένη χώρα, εκεί που ξεκίνησε ο αγώνας μου. Διαβάζω συνεχώς κείμενα σχετικά με τη μητρική γλώσσα και μέσα από αυτά βρίσκω τη δύναμη να υπερασπιστώ τον εαυτό μου ενάντια σε εκείνους που θέλουν να μου πάρουν τη μητρική μου γλώσσα. Σύμφωνα με τον Γάλλο συγγραφέα Αλφόνς Ντοντέ, το έθνος που ξεχνά τη μητρική του γλώσσα είναι σαν έναν φυλακισμένο που χάνει τα κλειδιά του κελιού του.

Κάθε φορά που διαβάζω αυτά τα λόγια, σκέφτομαι ότι η ζωή στο εξωτερικό μοιάζει, μέχρι ένα σημείο, με τη ζωή στη φυλακή. Μιλήστε τη μητρική σας γλώσσα, μη χάνετε το κλειδί, μην τους αφήνετε να σας πάρουν τη γλώσσα των σκέψεων και των ονείρων σας.

Κάπως έτσι έγινα ένα δίγλωσσο κορίτσι που μιλούσε τη μητρική του γλώσσα στο σπίτι και τα φαρσί έξω και στο σχολείο. Προσπάθησα να μιλήσω φαρσί με την προφορά των Ιρανών. Εγινα τόσο καλή που δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι είμαι μετανάστρια. Μεγάλωσα με δύο γλώσσες, έμαθα δύο γλώσσες, αλλά...

Παρά τις προσπάθειές μου, ακόμα δεν είμαι αρκετά ικανή να διαβάσω ένα βιβλίο, να εκφράσω τα συναισθήματά μου ή να μιλήσω σε κόσμο στη μητρική μου γλώσσα. Ζώντας στο εξωτερικό, έχω χάσει την αυτοπεποίθησή μου να μιλάω νταρί. Ολα ξεκινούν από την παιδική μου ηλικία, όταν με κορόιδευαν για τον τρόπο που πρόφερα έναν αριθμό. Είπα «γιακ» αντί να πω «γιεκ», δηλαδή «ένα». Το γέλιο των συμμαθητών μου εξακολουθεί να αντηχεί στα αυτιά μου μετά από όλα αυτά τα χρόνια. Το ίδιο ισχύει για πολλούς μετανάστες. Μετά από αυτό φυλάκισα τη μητρική μου γλώσσα. Πολλές φορές μιλούσα στο μικρό κορίτσι μέσα μου στη μητρική μου γλώσσα. Εχω κάνει τις πιο γλυκές και αξέχαστες συνομιλίες μαζί της. Γιατί; Γιατί μπορούσα να μιλάω μαζί της στη μητρική μου γλώσσα χωρίς τον φόβο της κριτικής.

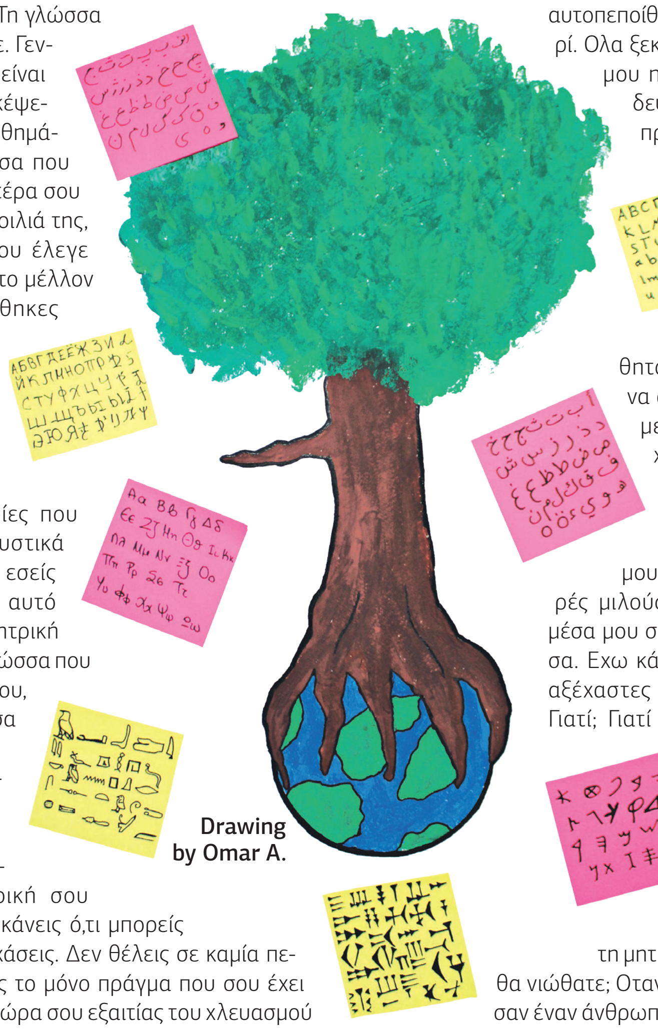

Drawing by Omar A.

Τώρα φανταστείτε να σας αφαιρέσουν τη μητρική σας γλώσσα. Πώς θα νιώθατε; Οταν το σκέφτομαι, νιώθω σαν έναν άνθρωπο που έχει ξεχάσει όλα τα όνειρα και τις αναμνήσεις του, επειδή η γλώσσα της καρδιάς και του μυαλού του έχει σωπάσει.

Ας εκτιμήσουμε τη μητρική μας γλώσσα. Κατά τη γνώμη μου, η μητρική γλώσσα είναι η κληρονομιά της μητέρας μας. Οποιος δεν έχει μελετήσει τη γλώσσα και τη γραμματική της δεν θα γνωρίσει ποτέ την ιστορία του και όποιος δεν έχει διαβάσει την ιστορία του δεν έχει μέλλον. Ας μην αφήσουμε άλλους ανθρώπους χωρίς μέλλον στην κοινωνία μας.

Ενα βήμα προς από τη διατήρηση και προστασία των γλωσσών είναι η καθιέρωση της 21ης Φεβρουαρίου ως Διεθνούς Ημέρας της Μητρικής Γλώσσας από τα Ηνωμένα Εθνη και την UNESCO. Αυτό είναι το μήνυμα της UNESCO: Οποιος δεν μπορεί να μιλήσει τη μητρική του γλώσσα, ενώ γνωρίζει γραφή και ανάγνωση, θεωρείται αναλφάβητος.

زبان رویاهای من

مهدیه حسینی

من میگویم: مادر.تو میگویی: Μητέρα .او می‌گوید:Mother .
آنها می‌گویند:مامان.
من میگویم: پدر .تو میگویی: Πατέρα.او می‌گوی : Father.آنها می‌گویند:بابا.

آیا با نوع تلفظ و لهجه ی ما تغییری در مادر بودن و پدر بودن آنها ایجاد میشود؟آیا با نوع تلفظ متفاوت تغییری در احساسات مادری و پدری آنها به وجود می آید؟

آری درست حدس زدید ،درباره زبان مادری صحبت میکنیم .زبانی که من و تو نقشی در انتخاب آن نداشته ایم . همراه من و تو متولد میشود ،زبان قلب و ذهن ماست .زبانی که مادرت زمانی که تو را حمل می‌کرد،با آن زبان با تو صحبت میکرد،برایت از نقشه های که برای آینده ات داشته می‌گفت. تو در بطن مادرت شکل می‌گرفتی و هر روز صدای مادرت را میشنیدی،شعرها و قصه هایی که برایت میخواند ،درد دلهایی که با تو می‌گفت .اصلا شاید به همین دلیل باشد که آن را زبان مادری نام نهاده اند.زبانی که همراه با تو رشد می‌کند ،در دنیایی در درون مادرت.

حالا تصور کنید ،متولد شده ای در کشوری به غیر از کشور خودت ،مدام زبان مادریت مورد تمسخر قرار میگیرد،ولی تو تمام سعی خود را میکنی که زبان مادریت را حفظ کنی.به هیچ وجه نمی‌خواهی بدلیل تمسخر عده ای افراد کوته فکر،تنها یادگاری که از ملیتت برایت مانده را در کشوری غریب از دست بدهی.

این من هستم ،دختری متولد شده در کشوری به غیر از وطنش ،که شروع به مبارزه کرد .همیشه جملاتی از افرادی بزرگ می‌خواندم و با جملات آنها نیروی بیشتری برای مبارزه با افرادی که میخواستند زبان مادری ام را بگیرند ،پیدا میکردم .

به طور مثال سخن Alphones Daudet نویسنده فرانسوی که میگوید :«هر ملتی که زبان مادری خود را فراموش کند ،مانند فردی زندانی است که کلید زندانش گم شده باشد »هر زمانی که این سخن را می‌خواندم با خود میگفتم ،زندگی در غربت خود به نوعی زندگی در زندان است ،پس سعی کن حداقل در محوطه ی خانه ات ،خانه ای که منطقه حکمفرمایی توست ،زندانی نباشی.با زبان مادریت صحبت کن ،مگذار کلید را گم کنی .مگذار زبان اندیشه و ذهنت را از تو بگیرند ،مگذار زبان رویاها وخوابهایت را از تو بدزدند.

پس تبدیل شدم به دختری دو زبانه ،دختری که در خانه به زبان مادری(دری)سخن می‌گفت و در مدرسه و محیط بیرون از خانه به زبان فارسی.سعی میکردم دقیقاً فارسی را با لهجه ی مردم آن کشور (ایران) صحبت کنم.آنقدر تسلط پیدا کرده بودم ،که حتی آنها تشخیص نمی‌دادند که من مهاجر هستم .

رشد کردم با دو زبان ،یاد گرفتم با دو زبان .

اما...

با همه جنگیدنها و مبارزه کردن ها ،در زبان مادری آنقدر تسلط ندارم که کتابی را با صدای بلند و با زبان دری بخوانم ،یا در جمعی صحبت کنم و یا حتی با زبان مادری ام از عشق بگویم...

زندگی در مهاجرت قدرت و اعتمادبه‌نفس در صحبت کردن به زبان مادری (دری)را از من گرفت .همه ی اینها ریشه در کودکی ام دارد ،کودکی هفت یا هشت ساله بودم ،تنها بدلیل تلفظ یک عدد در ریاضی مورد تمسخر قرار گرفتم .آری ،آنها میگفتند یِک و من گفتم یَک.صدای خنده همکلاسی هایم بعد از گذشت سالها در گوش من و شاید هزاران مهاجر دیگر مثل من خواهد ماند و این اتفاق باعث شد که دیگر در محیط بیرون از خانه زبان مادری خود را برای مدت زمانی زندانی کنم و زمانی که به خانه رسیدم در را به روی زندانی گوشه ی ذهنم بگشایم .خیلی از زمانها با دخترک درونم با زبان مادریم صحبت میکنم و شیرین ترین و لذت بخش ترین گفتگوهایم را همیشه با او دارم .چرا؟چون بدون ترس و دلهره از مورد انتقاد قرار گرفتن ،با زبان مادریم صحبت میکنم.

حالا شما تصور کنید لحظه ای که زبان مادریتان را فراموش کردید و یا اجازه ندارید که با آن صحبت کنید ،چه احساسی به شما دست می‌دهد؟!

زمانی که این سوال در ذهنم نقش می‌بندد ناخودآگاه احساس انسانی را دارم که تمامی خاطراتش را فراموش کرده و زبان قلب وذهنش لال گشته و هیچ سخنی برای گفتن ندارد!

پس بیایید برای زبان مادری مان ارزش قائل شویم .زبان مادری از نگاه من میراث مادریست و همچون وجود مادر عزیز است. گاندی در وصف زبان مادری چنین گفته است«کسی که زبان و ادبیات کشورش را نخوانده باشد،تاریخش را نخواهد دانست و آن کسی که تاریخش را نداند ،آینده ای ندارد»پس نگذاریم انسانهای بدون آینده روز به روز به جامعه افزوده شود .

یکی از اقدامهای مؤثر سازمان ملل و یونسکو در راستای حفظ زبان مادری ،انتخاب روز ۲۱فوریه به عنوان روز زبان مادری است با این پیام :«کسی که نتواند به زبان مادری خود صحبت کند ،اگرچه بخواند و بنویسد ،بیسواد محسوب می شود .»

City Zen Ship 2: το ταξίδι και η σύγχρονη Οδύσσεια

Του **ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΧΟΣΣΕΪΝ**

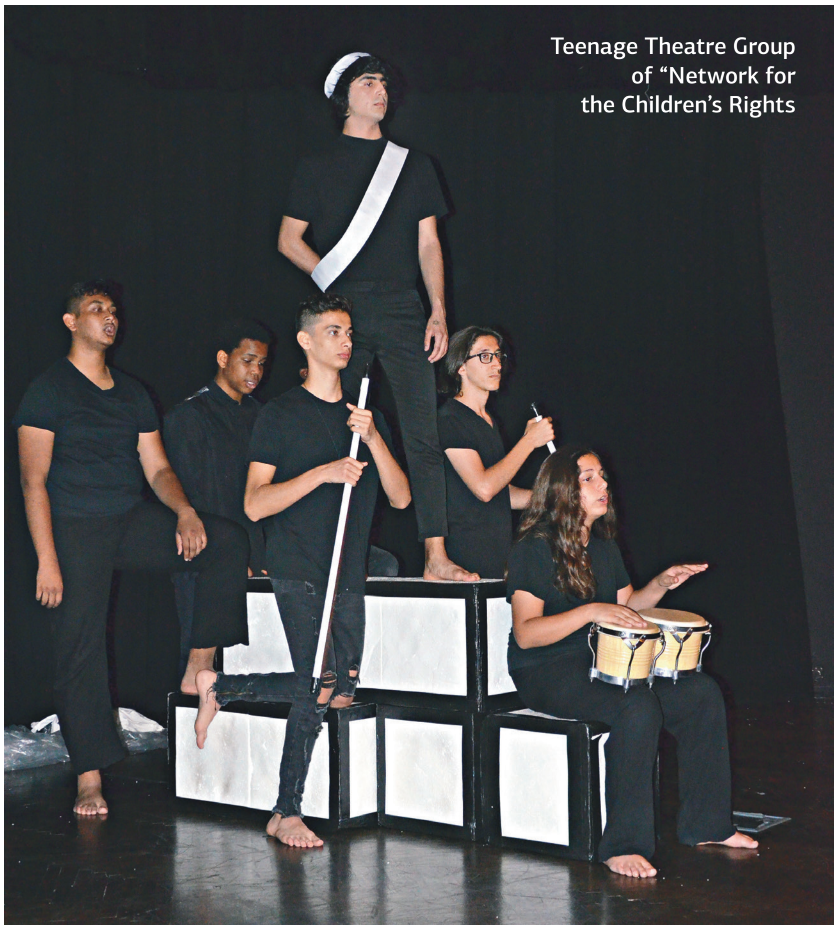

Teenage Theatre Group of "Network for the Children's Rights

Όταν ζούσα στο Ιράκ, νόμιζα ότι το θέατρο ήταν κάτι βαρετό, χωρίς ενδιαφέρον. Ο λόγος που αισθανόμουν έτσι ήταν γιατί δεν έβρισκα νόημα, αφού σκοπός κάθε παράστασης ήταν η διασκέδαση και μόνο! Γέλιο, παιχνίδια και χορός ήταν τα μόνα στοιχεία που κυριαρχούσαν. Κάποια στιγμή, στην Αθήνα πια, έτυχε να παρακολουθήσω δύο θεατρικές παραστάσεις οι οποίες έγιναν η αιτία να αλλάξει καθοριστικά η γνώμη που είχα για το θέατρο.

Στις 2 Ιουλίου επισκέφθηκα το Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών για να παρακολουθήσω τις παραστάσεις του προγράμματος City Zen Ship 2. Την πρώτη παράσταση παρουσίασε η θεατρική ομάδα της γαλλικής κολεκτίβας Je Pars À Zart με εφήβους ηθοποιούς. Τη δεύτερη παράσταση παρουσίασε η εφηβική θεατρική ομάδα της οργάνωσης Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού.

Θέμα της πρώτης παράστασης, με τίτλο «Το τελευταίο ταξίδι του Σεβάχ», ήταν η οδύσσεια των προσφύγων στο ταξίδι της διαφυγής, και παρουσιάστηκε στη γαλλική γλώσσα. Φωνές, πυροβολισμοί και ο Σεβάχ, ο οποίος οδηγούσε τη βάρκα και διακατεχόταν από μια απίστευτη σκληρότητα. Πρόσφυγες κυνηγημένοι τρέχουν να μπουν σ' ένα φουσκωτό, του οποίου η χωρητικότητα δεν είχε καμία σχέση με τα άτομα τα οποία προορίζονταν να μπουν. Ο Σεβάχ φώναζε και χτυπούσε τους πρόσφυγες, ανάμεσά τους μια έγκυος γυναίκα που γέννησε μέσα στο φουσκωτό. Τέλος, αφού οι πρόσφυγες έφτασαν στον προορισμό τους, η υποδοχή υπήρξε πάλι κάθε άλλο από φιλική, αφού εκεί περίμεναν οι αστυνομικοί με πυροβολισμούς.

Θέμα της δεύτερης παράστασης, με τίτλο «Το ταξίδι του Ο.», ήταν η ιστορία του Οδυσσέα και ο Τρωικός Πόλεμος από την ελληνική μυθολογία. Παρουσιάστηκε στην αγγλική και την ελληνική γλώσσα. Αφού ο Οδυσσέας πολέμησε στην Τροία και κέρδισε τον πόλεμο, πήρε τους συντρόφους του και ξεκίνη-

City Zen Ship 2: Odysseus's journey

Του **MOHAMMED HOSSEIN**

WHEN I LIVED IN IRAQ, I believed that theatre was something boring and uninteresting. The reason for this was because I could not find a point to it because plays were purely for entertainment! Laughing, playing and dancing dominated. Now, that I live in Athens, I have had the opportunity to watch two plays, which managed to change my opinion about theatre.

On July 2nd I visited the French Institute of Athens to attend the plays of the programme "City Zen Ship 2". The first play was presented by the Theatre Group of the French Collective "Je Pars À Zart", with teenage actors and actresses. The second one was presented by the "Network for Children's Rights" Teenage Theatre Group.

The first play was entitled "The last voyage of Sinbad". It was about the "Odyssey" of refugees during their journey and it was in French. There was shouting, gunfire and a character named Sinbad, who was a cruel man driving the boat. Refugees were chased into a boat, which did not have enough capacity for all of them. Sindbad shouted aggressively at the refugees and there was a pregnant woman among them, who gave birth while on board. And when the refugees finally reached their destination, there was no friendly welcome for them, just policemen and gunfire.

The second play was entitled "The voyage of O." and its subject was the story of Odysseus and the Trojan War, from Greek mythology. It was presented in both English and

الاسطورة اليونانية لرحله اوديسيا ومعاناة اللاجئين في رحلتهم اليوم

City Zen Ship 2

محمد حسين الكعبي

عندما كنت أعيش في العراق كنت أظن أن المسرح شيء ممل وعديم الفائدة, لان اغلب العروض المسرحية كانت للمرح فقط. ضحك ولعب ورقص بدون اي فكرة . ومرت الأيام و بعد وصولي إلى أثينا شاء القدر وأتتني الفرصة لمشاهدة عرضيين مسرحيين وكانوا السبب في تغيير رأي نهائيا في المسرح .

في الثاني من يوليو زرت المعهد الفرنسي في أثينا لمشاهدة عروض برامج City zen ship 2 . العرض الأول قدمته فرقه مسرحية فرنسية كولكتيفاس "Je Pars À Zart" للممثلين المراهقين . والعرض الثاني قدم بواسطة فرقة المراهقين الشباب لمنظمة شبكة حقوق الطفل المسرحية .

القصه الأولى و كانت بعنوان" آخر رحله لصباح " وكانت تحكي عن معانات الاجئين في رحلة التهريب وقدمت باللغه الفرنسية .

صياح، أصوات طلقات نارية و صباح وهو قائد القارب شخص غليظ قاسي . كانوا اللاجئين هاربيين من الحرب وبعد ان صعدوا إلى القارب، الوضع كان صعب داخل القارب. كانوا يمثلون صعوبة الوضع كيف كانوا خائفين، صباح كان يصرخ فيهم ويضربهم. واحدة من النساء كانت حامل وانجبت طفل داخل القارب. وبالنهاية استقبلوهم الشرطة بصوت إطلاق نار.

القصة الثانية وكانت بعنوان " رحلة اوو " وهي تحكي عن اوديسياس قائد حرب الطروادة وهي من الأساطير اليونانية وقدمت باللغتين : انجليزي و يوناني.

عندما عاد اوديسياس من حرب (الطرواده) وكان قد أحرز النصر فيها وكانت معه مجموعة كبيرة من الجنود . وفي رحله العودة إلى مملكة أيثاكي واجهوا الكثير من المتاعب والمشكال في طريق ومات الكثيرمن رجالة و في النهاية وصل إلى أيثاكي . وكانت زوجته في إنتظارة لمدة٢٠ سنة ولم يكن بعتقادهم انهُ سوف يعود وكان الكثير من الأمراء يريدون الزواج من الملكة لكنها أستطاعت التهرب منهم.

وبعد انتهاء العرض تمكنا من الحديث مع اثنين من الممثلين الذي شاركوا في العروض المسرحية و سألناهم عن تجربتهم .

محمد ، واحد من الممثلين المراهقين في العرض من فرقة " شبكة حقوق الطفل " Network for children's Rights, قال: "كانت تجربتي الأولى في المسرح كنت اشعر بالتوتر الى ان صعدت على المنصة لم اشعر بالتوتر بعدها "

كارلا : من مجموعة المسرح الفرنسي كولكتيفاس Je Pars À Zart ، عن اشتراكها في العرض قالت: "تروي المسرحية عن خطورة رحلة الأنتقال . وعند الانتقال إلى بلد آخر يجب علينا التعامل مع الثقافات الجديدة ويجب علينا الاندماج مع المجتمع وناس جديدة . والمسرح يعلمنا انهُ يجب علينا احترام بعضنا البعض وأحترام الثقافات الجديدة واحترام المجتمع الذي نعيش فيه .

بالنسبه لي كمشاهد , أقنعوني جداً بتمثيلهم , شعرت حقاً أنهم خائفين.هذه كانت المره الاولى التي أذهب فيها الى المسرح وكنت مقتنع تماماً كانوا حقاً يشعرون بكل هذا الانفعال ويعانون كل هذه المعانات, لم استطيع ان ادرك انهم كانوا يمثلون. تمثيل رائع وعظيم .

του Οδυσσέα των προσφύγων

Theatre Group of the French Collective "Je Pars À Zart"

σαν το μακρύ ταξίδι της επιστροφής για την πατρίδα τους, την Ιθάκη. Πέρασαν πολλές δυσκολίες κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού με αποτέλεσμα να χαθούν πολλοί. Οταν έφτασαν επιτέλους στην Ιθάκη, ο Οδυσσέας, που ήταν και ο βασιλιάς της, πήγε στο παλάτι του και στη γυναίκα του, την οποία πολιορκούσαν οι λεγόμενοι μνηστήρες για να την παντρευτούν. Εκείνη όμως τον περίμενε για 20 ολόκληρα χρόνια και κατάφερε τελικά να ξεφύγει από αυτούς.

Μετά το τέλος των παραστάσεων, μιλήσαμε με δύο από τους ηθοποιούς και τους ρωτήσαμε για την εμπειρία τους.

Ο Μοχάμεντ, ηθοποιός από την εφηβική θεατρική ομάδα του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, μας απάντησε ότι ήταν η πρώτη του εμπειρία στο θέατρο. Αρχικά είχε πάρα πολύ άγχος, όμως όταν ανέβηκε στη σκηνή «όλα ήταν τέλεια!».

Η Κάρλα, από τη θεατρική ομάδα της γαλλικής κολεκτίβας Je Pars À Zart, μέσω της συμμετοχής της στην παράσταση προβληματίστηκε για την επικινδυνότητα του ταξιδιού των προσφύγων, αλλά και για τις δυσκολίες της προσαρμογής τους στα νέα δεδομένα. «Το θέατρο μας μαθαίνει να σεβόμαστε ο ένας τον άλλο, τους νέους ανθρώπους που συναντάμε, την κουλτούρα τους, τον τρόπο ζωής τους, και να προσαρμοζόμαστε σε αυτόν, για να μπορέσουμε να ενταχθούμε».

Εγώ, ως θεατής, είδα στα μάτια των ηθοποιών το άγχος, τον φόβο και την αγωνία, αποτυπωμένα ακριβώς όπως τα βίωσα και εγώ, όχι ως ρόλο, αλλά ως μια θλιβερή πραγματικότητα. Το έκαναν με έναν υπέροχο τρόπο.

and the refugees' modern Odyssey

Greek. After Odysseus fought in Troy and won the war, he began the long journey home to Ithaca, accompanied by his men. The difficulties were many on that journey and many of his men were lost. When they finally made it to Ithaca, Odysseus, who was also the king, returned to his palace and his wife, who was surrounded by her so-called suitors, that wanted to marry her. She had been waiting for his return for 20 whole years and had managed to keep the suitors at bay.

After the performances we interviewed two of the participants and asked them about their experience.

Mohammed, an actor with the Teenage Theatre Group of "Network for the Children's Rights" told us that this was the first time he was performing in a play. At the beginning he was very nervous, but then, when he went on stage, "everything was great!".

Carla, an actress from the Theatre Group of the French Collective "Je Pars À Zart", said that by participating in the play she became aware of the dangers faced by refugees during their journey and also about their difficulties when trying to adapt to new conditions. "Theatre teaches us to respect each other, new people we meet, new cultures, new ways of living, and to adapt to all these, so that we can integrate".

As for me, a spectator, I could see the anxiety, fear and agony reflected in the actors' and the actresses' eyes, in the same way as I had experienced them, not in a theatrical role, but as a sad reality. They did it wonderfully.

20 years have passed

By **OMAR A.**

20 years have passed and I finally got back
Should I be happy to see my wife, the woman that became the love of my life
Or should I be sad for all the men that gave me trust
And now they are nothing but remaining dust
Step after step my mind rains with thoughts on my heart
All these years and the seven seas couldn't keep us apart
All these years and I never forgot the groove between us
All these years and you're still the woman that I trust
I got close to my house and my breath and feelings got stacked and started to hold
And I started wondering about all the rumours that I've been told
I fought death and life to come back to my beautiful wife
The woman that the line of life lay between her eyes
I got to my house and I saw my wife waiting for me and that all the rumours were lies
"Step back" she said with a confused voice and scared
My breath stops as my heart and thoughts into her eyes got pulled
I felt every stitch scream and tear until my heart got broke
For not believing you, us you should not blame
Do this task and you shall prove your claim
I proved my claim and I am the one that you should blame
And I answered all the question that I got asked
My wife, after all these years I'm finally back
And I can feel your sorrow eating my heart like a toxic stain
Forgive me, I just wanted to say that my love for you cannot be contained
I wiped the tears of her eyes and said "my wife don't cry
20 years have went by and for a look of your eyes I will live and I would die
20 years have passed and our suffer should not last
and we shall live happy together from now on until the last"

**The poem was written by one of the members of the Teenage Theatre Group of Network of Children's Rights*

Μπορεί μια μπάλα να αλλάξει

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Σε όλο τον κόσμο όταν αναφερόμαστε στο ποδόσφαιρο, το πρώτο πράγμα που μας έρχεται στο μυαλό είναι μια ποδοσφαιρική ομάδα από πετυχημένους, έμπειρους και δημοφιλείς ποδοσφαιριστές. Γιατί όμως δεν θυμόμαστε την Αντα Χέγκερμπεργκ από τη Νορβηγία, που κέρδισε τη Χρυσή Μπάλα (Ballon d'Or), ή την καλύτερη ποδοσφαιρίστρια στον κόσμο, τη Μάρτα Βιέιρα ντα Σίλβα, από τη Βραζιλία; Εκτός από τους άντρες, ακόμα και εμείς, οι γυναίκες, δεν ξέρουμε τα ονόματά τους, ενώ κάποιες θεωρούμε το ποδόσφαιρο αντρικό άθλημα.

Στις 26 Ιουνίου η δημοσιογραφική μας ομάδα συνάντησε μια γυναικεία ποδοσφαιρική ομάδα που λέγεται Hestia FC. Το ραντεβού μας ήταν σε ένα γήπεδο ποδοσφαίρου - ένα μέρος που όλοι έχουμε στο μυαλό μας ως χώρο προπόνησης αντρικών ομάδων. Η κ. Κατερίνα Σάλτα, μάνατζερ, αλλά και ιδρύτρια της ομάδας, μας καλωσόρισε. Σκοπός της ήταν να φτιάξει μια ποδοσφαιρική ομάδα από γυναίκες πρόσφυγες και ήταν καταπληκτική ιδέα.

Αυτό που μου κίνησε το ενδιαφέρον ήταν η παρουσία κάποιων γυναικών από το Αφγανιστάν. Το πρώτο πράγμα που θυμήθηκα μετά τη συνάντησή μας ήταν η είδηση για τον πρόεδρο της Αφγανικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας, μια είδηση που ανέδειξε την ανασφάλεια που επικρατεί στις γυναικείες ποδοσφαιρικές ομάδες του Αφγανιστάν. Η είδηση είχε ως εξής: Στο γραφείο του προέδρου της Αφγανικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας γυναίκες παρενοχλούνταν σεξουαλικά. Μετά τη δημοσίευση της υπόθεσης, ο πρόεδρος της Αφγανικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας αποκλείστηκε για πάντα από τη FIFA. Τώρα, σε μια άλλη χώρα, βλέπω πολλές Αφγανές να προπονούνται ελεύθερα, με ασφάλεια.

Photo by Hesamodin Sheikhi

Η κ. Κατερίνα Σάλτα μας μίλησε για την τετραετή εμπειρία που είχε στο παρελθόν με πρόσφυγες. Μέσα σε αυτά τα χρόνια δούλεψε με παιδικές και αντρικές ποδοσφαιρικές ομάδες. Συμμετείχε σε οργανώσεις που βοηθούν τους πρόσφυγες μέσα σε camps, τόσο επαγγελματικά όσο και εθελοντικά. Εκεί συνειδητοποίησε πως το ποδόσφαιρο μπορεί να βοηθήσει τους πρόσφυγες και να τους αλλάξει τη ζωή, δίνοντάς τους μοναδικές ευκαιρίες, σε μια περίοδο που οι γυναίκες δεν έχουν τέτοιες ευκαιρίες - όχι μόνο οι πρόσφυγες, αλλά όλες. Ετσι αποφάσισε να φτιάξει μια ομάδα για γυναίκες, θέλοντας να προωθήσει την ισότιμη πρόσβαση στον αθλητισμό. Περιγράφει το ποδόσφαιρο σαν μέσο ενδυνάμωσης και θεωρεί ότι ένα γήπεδο ποδοσφαίρου είναι ένα ασφαλές μέρος για όλους.

Ενα αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της ομάδας είναι η παρουσία ενός νεαρού άντρα. Είναι ο Νταβούτ Ιμπραΐμι, που συνεργάζεται με την ομάδα ως μεταφραστής και βοηθός. Μας είπε ότι είναι πολύ χαρούμενος που βοηθά κορίτσια τα οποία στις χώρες τους δεν είχαν την ευκαιρία να συμμετέχουν σε αθλήματα.

Συναντήσαμε επίσης την προπονήτρια της Hestia FC, την κ. Μαίρη Γαβαλά, μια χαμογελαστή γυναίκα και σοβαρή προπονήτρια. Τη ρωτήσαμε γιατί επέλεξε να προπονεί μια ομάδα προσφύγων και μας είπε: «Μου αρέσει να γνωρίζω ανθρώπους από διαφορετικές κουλτούρες. Είναι μια πρόκληση για μένα το να προπονώ αυτή την ομάδα». Κατά τη γνώμη της, το ποδόσφαιρο μπορεί να ενώσει τον κόσμο, γιατί «παίζοντας ποδόσφαιρο χρησιμοποιούμε τη γλώσσα του σώματος για να επικοινωνήσουμε».

Η Σακιμπά Σαΐντι, μια από τις παίκτριες, θεωρεί ότι η συμμετοχή σε αθλήματα άλλαξε πολύ τη ζωή της. Νιώθει έντονα θετική ενέργεια όταν είναι μαζί με τα άλλα μέλη της ομάδας. Η Σογρά από το Ιράν έμαθε για την ομάδα από μια Ελληνίδα φίλη της. Πιστεύει ότι για να αλλάξει ο κόσμος χρειάζονται δυνατοί και επίμονοι χαρακτήρες όπως η κ. Κατερίνα Σάλτα, ενώ εξηγεί ότι τα μέλη της Hestia FC είναι γι' αυτήν σαν οικογένεια.

Can a ball change the world?

By **MAHDIA HOSSEINI**

All around the world when you mention football (soccer), the first thing that comes to mind is a team of successful men and some very experienced and famous football players. But why don't we ever remember Ada Hegerberg from Norway, winner of the Ballon d'Or, or the name of the best female football player in the world, Marta Vieira da Silva, from Brazil? Not only men, but even we (women), don't know their names, while some of us consider football to be a man's sport.

On June 26 our journalistic team met a female football team called "Hestia FC". We met on a football pitch, a place we always associate with men's football teams practicing. This meeting was really amazing for me, because I have never had such an experience before. Ms Katerina Salta, the manager and in fact the founder of the team, welcomed us. Her plan was to create a football team of refugee women and it was an amazing idea.

What fascinated me when meeting this team, was the presence of some women from Afghanistan. The first thing that came to mind after meeting them on the football pitch was the news that had come to light regarding the President of the Afghan Football Federation, revealing the insecurity within women's football in Afghanistan. This was the news: In the office of the President of the Afghan Football Federation women have been sexually abused. After this story emerged, the President of the Afghan Football Federation was banned for life by FIFA. Now, in this foreign country, I see a lot of Afghan girls training in security and freedom.

Ms Katerina Salta described her 4 years' of experience working with refugees in the past. During this time she worked with both children's and men's football teams. She worked for various organisations that help refugees living in camps, and also acted as a volunteer. She realised how football can help refugees and change their lives in a positive way, giving them unique opportunities at a time when women do not have such opportunities - meaning all women of course, not just refugees. So she decided to create a team for women, trying to promote equal access to sport for them. She talks about football as a tool for empowerment and in her opinion a football pitch is a secure place for everyone.

Another significant feature of this team is the presence of a young man at their training sessions. He is Dawood Ibrahimi, who works with the team as a translator and assistant coach. He told us that he is really happy that he has met girls that didn't have the opportunity to participate in sport in their own country, and finally they have. Helping them has made him feel even happier.

We also met the coach of "Hestia FC", Ms Mary Gavala, a cheerful-looking woman and a serious coach. We asked her why she has chosen a refugee team. She said: "I like to meet people from different cultures and coaching this team is a challenge for me". In her opinion, football can unite the world. She thinks that "when we play football we use our body language to communicate with one other".

τον κόσμο;

Photo by Hesamodin Sheikhi

Ρωτήσαμε την κ. Σάλτα για τα μελλοντικά σχέδια της ομάδας και είπε: «Μέχρι τώρα είχαμε επιτυχίες. Συμμετείχαμε στα Global Goals, ένα ευρωπαϊκό τουρνουά γυναικείων ποδοσφαιρικών ομάδων, στην Κοπεγχάγη. Ωστόσο κάποιες από τις παίκτριές μας δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν εκεί γιατί δεν είχαν τα απαραίτητα έγγραφα. Μια ομάδα εθελοντών και εγώ πήγαμε εκεί για να εκπροσωπήσουμε τα κορίτσια που δεν επιτρεπόταν να ταξιδέψουν και να μεταφέρουμε εκεί τη φωνή τους. Τελικά κερδίσαμε το Κύπελλο! Τον Σεπτέμβριο θα ταξιδέψουμε στη Νέα Υόρκη για τους τελικούς του παγκόσμιου τουρνουά. Οι άλλες ομάδες μάς υποστήριζαν και είπαν ότι, αφού οι παίκτριές μας δεν μπορούν να ταξιδέψουν, θα έρθουν εκείνες στην Αθήνα για να παίξουν μαζί τους». Ακούγοντας τα λόγια της, αλλά και των παικτών και της προπονήτριας, συνειδητοποίησα πώς μια μπάλα μπορεί πραγματικά να αλλάξει τον κόσμο. Και φυσικά, αυτή είναι μια θετική αλλαγή!

Αν θέλετε περισσότερες πληροφορίες ή να μπείτε στην ομάδα, μπορείτε να βρείτε τη Hestia FC στο Facebook.

Shakiba Saeedy, one of the players, believes that participating in sports has brought about a lot of changes in her life. She feels a lot of positive energy when she is with the other members of the team. Soqra from Iran learned about the team from one of her Greek friends. She believes that to change the world we need some strong and persistent individuals like Ms Katerina Salta. She explains that the members of "Hestia FC" are like family.

We asked Ms Salta about the team's future plans and she said: "So far we have had a lot of success. We participated in "Global Goals", a Women's Football Tournament, in Copenhagen, Denmark. However, some of our players could not travel with us, because they did not have the necessary documents. But a group of volunteers and I were there, to represent the girls who were not allowed to travel, and to act as their voice. In the end we won the Cup! In September we are travelling for the finals to New York. The other teams supported us and said that if our players cannot travel they will come to Athens to play against us here." Hearing hers, the players' and the coaches's words, I realised how a ball can really change the world. In a positive way, of course!

If you need more information or if you want to join the team, you can follow Hestia FC on Facebook.

آیا یک توپ میتواند دنیا را تغییر دهد؟

مهدیه حسینی

هر جای دنیا زمانی که نام ورزش فوتبال برده می شود اولین چیزی که به ذهنمان می رسد یک تیم فوتبال که متشکل شده از خوش چهره ترین مردان و تکنیکی ترین فوتبالیست‌های معروف دنیا!

اما چرا هیچ وقت نام و چهره Ada Hegerberg اهل نروژ برنده توپ طلا در سال ۲۰۱۸ به ذهنمان نمی آید .یا نام بهترین فوتبالیست زن جهان خانم Marta Vieira da silva اهل برزیل !نه تنها به ذهن مردان که حتی ما زنها هم نام آنها را نمی‌دانیم ,حتی بعضی از ما فوتبال را یک ورزش مردانه می دانیم .

در تاریخ ۲۶ماه ژوئیه ۲۰۱۹ گروهی از خبرنگاران ما ،با تیم فوتبال بانوان به نام Hestia ملاقات کردیم .محل ملاقات ما یک زمین چمن بود ،زمینی که ما همیشه تمرینات فوتبال آقایان را در آن دیده بودیم .واقعا این ملاقات برای من شگفت آور بود زیرا هیچ وقت این موقعیت را تجربه نکرده بودم .

خانم Katerina Salta کسی که مدیریت این تیم را به عهده دارد و در واقع سازنده این تیم است به استقبالمان آمد .برنامه او ساختن یک تیم فوتبال از بانوان مهاجر بود و این واقعا ایده ی شگفت انگیزی بود ،در حدی که توانست در مدت زمان کوتاهی که از تشکیل این تیم می‌گذرد توجهات زیادی را نه تنها در یونان بلکه در سایر کشورهای جهان و حتی رسانه های سرشناسی همچون BBC را به خود جلب کند .اما آنچه که توجه مرا جلب کرد بعد از ملاقات با این تیم ،حضور بانوانی از کشور افغانستان بود .اولین چیزی که من به یاد آوردم با دیدن آنها در زمین فوتبال ،اخباری بود که طی چند ماه گذشته درباره رئیس فدراسیون فوتبال افغانستان پخش شده بود .اخباری که نشان دهنده نا امنی ورزش فوتبال برای بانوان افغان بود .شرح اخبار اینگونه بود ،در دفتر رییس فدراسیون فوتبال افغانستان زنان مورد آزار و اذیت جنسی قرار میگیرند .ولی حالا در این کشور بیگانه من دخترانی از افغانستان را میبینم که چگونه در کمال امنیت و آزادی مشغول تمرینات هستند. ناگفته نماند رئیس فدراسیون فوتبال افغانستان بعد از برملا شدن این قضیه برای همیشه از طرف فیفا از سمت خود برکنار شد .

خانم کاترینا برایمان از تجربیات چهار ساله خود در ارتباط با مهاجرین گفتند .طی این چهار سال او با تیمهای فوتبال متشکل شده از کودکان و مردان همکاری داشته است. در سازمانهایی که در کمپها به مهاجرین کمک میکردند حضور داشته اند نه تنها به عنوان کار بلکه بعضی اوقات داوطلبانه !

زمانی که خانم کاترینا متوجه می‌شوند که فوتبال چگونه توانسته به مهاجرین کمک کند و باعث تغییرات مثبت در زندگی آنها شود و فرصتهای طلایی را به آنها داده و در عین حال هیچکدام از این فرصت‌ها برای بانوان وجود ندارد البته نه تنها بانوان مهاجر بلکه بانوان تمام دنیا، او تصمیم می گیرد که تیمی بسازد برای بانوان و برای ترویج دسترسی برابر به ورزش برای بانوان تلاش می کند .او از فوتبال به عنوان ابزاری برای حفاظت از قدرت یاد می کند و از نظر او زمین فوتبال یک مکان امن است برای همه!

نکته دیگری که در این تیم قابل توجه بود حضور مرد جوانی در تمرینات بود. او خود را داوود ابراهیمی و اهل افغانستان معرفی کرد او به عنوان کمک مربی و مترجم با تیم همکاری دارد .او برایمان گفت واقعا از دیدن بانوانی که در کشورهایشان از امکاناتی برای ورزش برخوردار نیستند و در حال حاضر این امکان برای آنها فراهم شده خوشحال است و با کمک کردن به آنها این احساس خوشحالی چندین برابر می شود .

با مربی تیم خانم Mary Gavala آشنا شدیم دختری خنده رو اما در حین تمرینات مربی جدی ! از او سوال کردیم چرا تیم مهاجرین را انتخاب کردید؟ مری گفت :"دوست دارم آدمهایی از فرهنگ های متفاوت را ملاقات کنم و مربیگری این تیم برای من یک چالش است. "از نگاه مری فوتبال می تواند جهان را متحد سازد و معتقد است که در هنگام بازی فوتبال ما از زبان بدنمان برای برقراری ارتباط استفاده میکنیم .

شکیبا سعیدی یکی دیگر از بازیکنان این تیم است که از نگاه او ورزش باعث تغییرات زیادی در زندگی او شده و او هر روزه انرژیهای مثبت زیادی را در بین اعضای گروه احساس میکند .

صغرا اهل ایران از طریق یکی از دوستان یونانی اش به این تیم معرفی می شود و صغرا معتقد است دنیا برای تغییرات مثبت به شخصیتهایی قوی و با پشتکار همچون خانم Katerina Salta نیاز وافر دارد و از نگاه او اعضای تیم همچون اعضای خانواده او شده اند .

از خانم Katerina Salta درباره آینده تیم و دستاوردهای تیم سوال کردیم .او گفت :"اول از همه ما موفقیت‌های زیادی را داشتیم ،حضور در تورنمنت فوتبال بانوان به نام Global Goals که در کشور دانمارک شهر کپنهاگ برگزار شد .ما توانستیم قهرمان این بازیها شویم .هر چند بازیکنان ما نتوانستند همراه ما سفر کنند زیرا آنها مدارک لازم برای سفر را نداشتند ،اما من و گروهی از داوطلبین به نمایندگی از دخترانی که اجازه سفر نداشتند در مسابقات حضور پیدا کردیم تا رساننده صدای آنها باشیم و بالاخره جام قهرمانی این مسابقات را با خود به آتن آوردیم،و در ماه سپتامبر ما برای فینال بازیها به نیویورک سفر خواهیم کرد .تمام تیم‌هایی که از کل جهان در این مسابقات حضور داشتند، ما را حمایت کردند و گفتند حالا که بازیکنان شما نمی توانند سفر کنند ما به آتن خواهیم آمد و با آنها بازی خواهیم کرد . "

بعد از صحبتهای خانم کاترینا و تمام گفته های بازیکنان و مربیان ، من متوجه شدم که واقعا یک توپ چگونه می تواند یک جهان را تغییر دهد و البته که منظور از تغییر ،تغییر مثبت است !

اگر خواهان دریافت اطلاعات بیشتر و یا خواهان عضویت در تیم Hestia هستید، میتوانید صفحه فیس بوک Hestia FC را دنبال کنید .

Communitism: ένας δημιουργικός χώρος όπου όλοι είναι ευπρόσδεκτοι

Της **ΝΕΝΤΑ Υ.**

Αν και πρόκειται για ένα κτίριο 90 χρόνων, είναι ακόμα γεμάτο ζωή χάρη στη μουσική που ακούγεται σε όλους τους χώρους, την πολύχρωμη διακόσμηση και όλους αυτούς τους ανθρώπους από διαφορετικές κουλτούρες που αλληλεπιδρούν μέσα σε αυτό. Το Communitism, που βρίσκεται στο νούμερο 28 της οδού Κεραμεικού, στο Μεταξουργείο, είναι ένα κτίριο όπου πραγματοποιούνται εκδηλώσεις, εκθέσεις και σεμινάρια.

Photos by Merdas Aria

Το project ξεκίνησε από τη Νατάσσα Δουρίδα, μια πολιτικό μηχανικό που ήθελε να χρησιμοποιήσει παλιά, εγκαταλειμμένα κτίρια στην Αθήνα, για να τα μετατρέψει σε κοινωνικά κέντρα, με την άδεια των ιδιοκτητών τους. Το Communitism είναι το δεύτερο κτίριο που χρησιμοποιείται στο πλαίσιο αυτού του project, εδώ και πάνω από δύο χρόνια.

Πολλές ομάδες χρησιμοποιούν το κτίριο. Δεν έχουν κάποιον επικεφαλής. Καθένας έχει τον δικό του ρόλο. Γι' αυτούς το σημαντικό είναι ο ανθρώπινος παράγοντας, δηλαδή το να συνυπάρχουν και να δουλεύουν μαζί, γιατί δεν θέλουν ο χώρος να είναι απρόσωπος, όπως μια εταιρεία ή μια επιχείρηση. Λειτουργούν σαν μια κοινωνική ομάδα.

Ο Άγγελος Τορτικώλης, ένας περφόρμερ που χρησιμοποιεί το Communitism, μας υποδέχθηκε στο κτίριο. Δραστηριοποιείται στον χώρο πάνω από έναν χρόνο, αξιοποιώντας το σινεμά για την περφόρμανς του. Ξεναγώντας μας στο Communitism, μας είπε: «Μας ενδιαφέρει πολύ η κοινότητα. Θέλουμε να συγκεντρώσουμε όλες τις διαφορετικές κουλτούρες που ζουν στην Αθήνα, οπότε όλοι είναι ευπρόσδεκτοι εδώ».

Περίπου 20 άτομα χρησιμοποιούν τακτικά το κτίριο. Ο καθένας έχει φέρει εδώ τα ενδιαφέροντά του, αλλά, όπως εξήγησε ο Αγγελος, «έχουμε όλοι ένα κοινό ενδιαφέρον, να είμαστε μαζί, να χρησιμοποιούμε τον χώρο και να δουλεύουμε μαζί, με έναν ανθρώπινο και κοινωνικό τρόπο».

Το αποτέλεσμα είναι ότι διοργανώνουν εκδηλώσεις, όπως πάρτι, επιδείξεις μόδας, σεμινάρια και εργαστήρια. Για παράδειγμα, έχουν πραγματοποιήσει εργαστήρια κατασκευής χειροποίητων ρούχων ή αντικειμένων από υλικά που μπορείς να βρεις στον δρόμο. Πράγματι, είδαμε τα φωτιστικά που έχουν κατασκευάσει από λάστιχα αυτοκινήτων και κάποια έπιπλα που έφτιαξαν από τα υλικά που βρήκαν μέσα στο κτίριο. Αυτό τον καιρό υπάρχει επίσης ένα project, στο πλαίσιο του οποίου τις Κυριακές καλούν καλλιτέχνες να χρησιμοποιήσουν τον χώρο και να δημιουργήσουν ό,τι θέλουν μέσα σε μια μέρα. Παρουσιάζουν τις δημιουργίες τους αμέσως μετά, τη Δευτέρα.

Οι λάτρεις του κινηματογράφου θα βρουν εκεί ένα πολύ διαφορετικό σινεμά, όπου παρουσιάζεται κάθε είδους ταινία. Οι θέσεις είναι παλιές καρέκλες και καναπέδες που βρήκαν στον δρόμο και όλος ο χώρος θυμίζει την ατμόσφαιρα μιας ταινίας τρόμου!

Υπάρχει επίσης ένας χώρος ειδικά γι' αυτούς που παίζουν μουσική. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μας, είδαμε μια ομάδα που έπαιζε κιθάρα και ντραμς, γεμίζοντας το κτίριο με τους ήχους τους. Κάθε Πέμπτη μαζεύονται και παίζουν μουσική.

Πρόσφατα ξεκίνησε να λειτουργεί και ένα δωρεάν μαγαζί. Οποιοι θέλουν μπορούν να δωρίζουν πράγματα που δεν χρησιμοποιούν πια, όπως ρούχα ή παπούτσια, και όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τα πάρει δωρεάν. Εκεί είδαμε μέχρι και ένα τεράστιο λούτρινο αρκουδάκι!

Το Communitism είναι πολύ ιδιαίτερο μέρος, με τόση δημιουργικότητα! Οταν οι άνθρωποι πετούν κάτι, οι ομάδες του Communitism βρίσκουν δημιουργικούς τρόπους να το ξαναχρησιμοποιήσουν. Πραγματικά λατρέψαμε τη διάθεσή τους να διατηρήσουν τον χώρο ζωντανό. Μη χάσετε την ευκαιρία να το επισκεφθείτε!

کمیونیٹیزم: ایک ایسی تخلیقی جگہ جہاں سب کا خیر مقدم کیا جاتا ہے۔

ندا یعقوبی کی طرف سے۔

اگرچہ یہ ایک 90 سالہ پرانی عمارت ہے، لیکن اس میں بجنے والی موسیقی، جو آپ اس کے ارد گرد سن سکتے ہیں، رنگارنگی سجاوٹ اور مختلف ثقافتوں سے تعلق رکھنے والے تمام لوگوں کی آپس میں بات چیت اس عمارت میں جان ڈالے ہوئے ہے۔ "کمیونیٹیزم"، 28، کیریمیکو سٹریٹ میں واقع ہے۔ جوکہ میتاکسرگیو کے پڑوس میں، ایک عمارت ہے جہاں کئی ثقافتی تقریبات، نمائشیں اور ورکشاپس ہوتی ہیں۔

اس منصوبے کو ایک سول انجنیئر نتاشا درہرا کی طرف سے شروع کیا گیا جس کا مقصد ایتھنز میں پرانی، ترک کی گئی عمارتوں پر ان کے مالکان اجازت کے تحت قبضہ کرکے اور انہیں سماجی مراکز میں تبدیل کرنا تھا۔ "کمونٹیزم" وہ دوسری عمارت ہے جس کو دو سال سے اسی طرح استعمال کی جارہا ہے۔

وہاں کئی ٹیمیں ہیں جو اس عمارت کا استعمال کرتی ہیں۔ ان کا کوئی رہنما نہیں ہے۔ ان میں سے ہر ایک کا ایک اپنا کردار ہے۔ انسانیت، ایک ساتھ مل کر کام کرنا، ان کے لئے ضروری ہے، کیونکہ وہ نہیں چاہتے کہ یہ جگہ بے بنیاد ہو، کسی انٹرپرائز یا کاروباری طور پر نظر آئے۔ وہ سماجی گرو کے طور پر کام کرتے ہیں۔

ایگیلوس تورتیکولس، ایک اداکار جو جگہ کا استعمال کرتا ہے، جس نے گرمجوشی سے ہمیں عمارت میں خوش آمدید کیا۔ وہ ایک سال سے زائد عرصے سے ادہر قائم شدہ سنیما کو اپنے پرفارمنس کے لئے استعمال کررہا ہے۔ ہماری "کمونٹیزم" کے اندر رہنمائی کے دوران: انہوں نے کہا کہ "ہم کمیونٹی کی بہت پرواہ کرتے ہیں۔ ہم ایتھنز میں رہنے والی تمام مختلف ثقافتوں کو ایک ساتھ لانا چاہتے ہیں، لہذا یہاں سب کا خیرمقدم کرتے ہیں"۔

عام طور پر 20 لوگوں پر مشتمل ایک گرو اس عمارت کو باقاعدگی سے استعمال کرتا ہے۔ ان میں سے ہر ایک اپنی اپنی دلچسپی لایا ہے، لیکن جیساکہ ایگیلوس واضح کیا "ہم سب کا ایک مشترکہ شوک ہے، اکھٹے رہنا، اس جگہ مصروف رکھنا اور انسانی اور سماجی راستے میں مل کر کام کرنا"۔

نتیجہ یہ ہے کہ وہ تقریبات منظم کرتے ہیں، جیسے پارٹی، فیشن شو اور ورکشاپس، وغیرہ۔ مثال کے طور پر، وہ ہاتھ سے تیار کردہ کپڑوں یا گلیوں پر موجود مواد کے ذریعہ سامان بنانے کی ورکشاپ دیتے ہیں۔ ہم نے دراصل ایک لیمپ دیکھا جس کو انہوں نے ٹائروں سے بنایا تھا اور فرنیچر جس کو انہوں نے عمارت سے ملے ہوئے پوانے سامان سے بنایا تھا۔

وہ ایک ایسے منصوبے کو بھی چلاتے ہیں جہاں وہ فنکاروں کو اتوار کے روز جگہ کا استعمال کرنے کے لیے دعوت دیتے ہیں اور جو کچھ بھی بنانا چاہے وہ اس دن بنا سکتے ہیں۔ پھر وہ اپنی تخلیقات کو سوموار کے دن پیش کرتے ہیں۔

فلم پریمیوں کو وہاں ایک بہت مختلف سنیما ملتا ہے، جہاں وہ ہر قسم کی فلمیں دیکھ سکتے ہیں۔ نشستیں پرانی کرسیاں اور سڑک سے ملے ہوئے سوفے ہیں اور پوری جگہ ماحول ایک خوفناک فلم کی یاد دلاتا ہے!

موسیقی کو بجانے کے لئے ایک مخصوص کمرہ بھی ہے۔ ہمارے دورے کے دوران، ہم نے ایک گروہ کو گٹار اور ڈھول بجاتے ہوئے دیکھا، ان کی آواز پوری عمارت میں گونج رہی تھی۔ موسیقی کے سیشن ہر جمعرات کو منظم کیے جاتے ہیں۔

حال ہی میں ایک مفت دکان چالو ہوئی ہے۔ جہاں لوگ کپڑے یا جوتوں جیسی چیزیں عطیہ کرسکتے ہیں، جن کو مذید استعمال نہیں کرتے اور جس کو بھی ان کی ضرورت پڑتی ہے وہ انہیں مفت میں وہاں سے لے جا سکتا ہے۔ یہاں تک کہ ہم نے ادہر ایک بڑا ٹیڈی بیر بھی دیکھا!

"کمیونیٹیزم" بہت ہی خاص جگہ ہے، جہاں بہت ساری تخلیقی صلاحیات موجود ہیں! جب لوگ کسی چیز کو پھینک دیتے ہیں تو، "کمیونیٹیزم" کی ٹیمیں اسے دوبارہ استعمال کرنے کے لئے تخلیقی طریقے تلاش کرلیتی ہیں۔ ہم واقعی اس جگہ کو زندہ رکھنے کے لئے ان کی حوصلہ افزائی سے محبت کرتے ہیں۔ اس کا دورہ کرنے کا موقع مت چھوڑنا!

Photo by Merdas Aria

Communitism: A creative place where everyone is welcome

By **NEDA Y.**

Even though it is a 90-year-old building, it is still full of life, with the music you can hear all around, the colourful decoration and all the people from different cultures that interact in it. "Communitism", located in 28, Kerameikou Str. in the neighbourhood of Metaxourgio, is a building where several cultural events, exhibitions and workshops take place.

The project was started by Natassa Dourida, a civil engineer who aimed to occupy old, abandoned buildings in Athens, in order to turn them into social centers, with their owners' permission. "Communitism" is the second building to have been used in this way in the past two years.

There are several teams that use the building, each with its own role, and without anyone acting as leader. The human factor, being together and working together, is important to them, because they do not want the place to be faceless, like an enterprise or a business. They act as a single community.

Angelos Tortikolis, a performer who uses the place, welcomed us warmly to the building. He has been there for more than a year, using the cinema for his performances. Guiding us inside "Communitism" he said: "We care a lot about the community. We want to bring together all the different cultures that live in Athens, which is why everyone is welcome here".

A group of about 20 people uses the building regularly. Each of them has brought his or her own interest there, but, as Angelos explained, "we have a common interest to be together, to occupy the space and work together in a human and social way".

The result is that they organise events, such as parties, fashion shows and workshops. For example, they have had workshops for handmade clothes or on how to create things from material found on the streets. We actually saw the lamps that they had created out of tyres and some furniture made with materials they found in the building. They also run a project where they invite artists on Sundays to use the space and create whatever they want in just one day. They present their creations on Mondays.

Film lovers will find there a very different kind of cinema there, where they show all sorts of films. The seats are old chairs and sofas found on the street and the whole place is reminiscent of the atmosphere of a horror movie!

There is also a specific room for playing music. During our visit, we saw a group playing guitar and drums, filling the building with their sound. Music sessions are organised every Thursday.

A Free Shop started operating recently. People can donate stuff, like clothes or shoes, that they don't use anymore and whoever can make use of them is allowed to take them for free. We even saw a very big teddy bear there!

"Communitism" is a very special place, with so much creativity! When people throw something away, the teams at "Communitism" find creative ways to reuse it. We really loved their motivation for keeping the place alive. Don't miss the chance to visit it!

کامیونیتیزم:- یک مکان خلاق که از همه استقبال میشود.

ندا ی.

اگرچه یک ساختمان ۹۰ ساله است اما هنوز پر از زندگیست ، با موسیقی که در چهار اطراف به گوش می‌رسد ، با دیکوریشن رنگارنگ و مردمی که از فرهنگ های مختلف در آن دخیل هستند .

کامیونیتیزم - در سرک کریمیکوز ۲۸ در همسایگی متکسرییو قرار دارد.

ساختمانی که در آن بسیاری از برنامه های فرهنگی، نمایشگاه ها، و ورکشاپ ها برگزار می شود.

این پروژه توسط(نتاشا دوریدا) ، یک انجنیر ساختمانی شروع شد ، کسی که هدفش بازسازی ساختمان های قدیمی در آتن بود ؛برای تغییر دادن آنها به مراکز اجتماعی ، تحت اجازه صاحب های آن . کامیونیتیزم دومین ساختمانی است که اینطور استفاده می شود .

چندین تیم از این ساختمان استفاده میکنند . انها رهبر ندارند . هر کدام نقش خودشان را دارند.فاکتور انسانیت ، یکجا بودن و یکجا کار کردن برایشان مهم است ، چرا که آنها نمی‌خواهند این مکان بی روح باشد. یا به حیث شرکت یا تجارت ، انها مانند یک گروه اجتماعی عمل می کنند.

اگیلوس توتیکولیس:- یک اجرا کننده که از مکان استفاده میکند ، در ساختمان از ما استقبال کرد . او در آنجا بیشتر از یک سال حضور داشت ، از سینما برای اجرایش استفاده می کند .او ما را به داخل ساختمان «کامیونتیزم » راهنمایی کرده و گفت: " ما به جامعه بسیار توجه می کنیم . ما می‌خواهیم همه فرهنگ هایی که در اتن زندگی میکنند به اینجا بیاوریم ، بنأ از همه در اینجا استقبال می شود "

بطور معمول گروهی ۲۰ نفره از ساختمان استفاده میکنند. هر چیزی را که به آن علاقه مند هستند، به اینجا آورده اند ؛اما قسمی که اگیلوس توتیکولیس شرح داد، "ما مشترکا علاقه داریم که باهم باشیم ، که مکان را بازسازی کرده و به شیوه انسانی و اجتماعی با هم کار کنیم ".

در نتیجه انها برنامه هایی را سازماندهی می کنند ، مانند محافل ، نشان دادن مد و ورکشاپ ها. بطور مثال ، آنها ورکشاپی برای ساختن لباس دستی یا برای ساختن اشیا از وسایل یافت شده از سرک، داشتند. در حقیقت ما لامپ های ساخته شده از تایر،فرنیچر های ساخته شده از وسایلی که در ساختمان پیدا کردند را دیدیم . آنها همچنان پروژه ای را پیش میبرند که طبق آن هنرمندان را هر شنبه برای استفاده از مکان و ساختن هر چه که علاقمند هستند فقط برای یک روز دعوت میکنند و خلاقیت شان را در روزهای دوشنبه ارائه می کنند.

دوست داران سینما در آنجا یک سینمایی مختلف خواهند یافت ، جایی که آنها انواع فیلم ها را نشان می دهند. چوکی ها قدیمی و مبل ها ساخته شده از وسایل یافت شده در سرک هستند و همه جا، یادآوری از فضای فیلم های وحشتناک میکند!

همچنان اتاقی خاص برای نواختن موسیقی وجود دارد. در جریان دیدار ما از آنجا ، ما گروهی را دیدیم که گیتار و درام مینواختند و آوازش تمام ساختمان را فرا گرفته بود ، هر پنجشنبه جلسات موسیقی در این مکان برگزار می‌شود .

اخیرا دکان رایگانی آغاز به فعالیت کرده است. مردم می‌توانند اشیایی مانند لباس و بوت را که استفاده نمی‌کنند ،اهدا کرده و تمام اشخاص می‌توانند به‌طور رایگان از آنها بهره ببرند . ما حتی یک عروسک خرس بزرگ را هم دیدیم !

"کامیونیتیزم" یک مکان بسیار خاص ، با بسیار خلاقیت است!

مردم بعضی اشیا را دور می اندازند و بعد تیم "کامیونیتیزم" راهی برای استفاده دوباره از آنها پیدا میکنند . ما واقعا انگیزه آنها را برای زنده نگه داشتن مکان دوست داشتیم. شانس بازدیدش را از دست ندهید!

Schoolwave Festival: An oasis for students

By **MERDAS ARIA**

A three-day festival called Schoolwave, organised by the team “Schooligans” opened at the Stavros Niarchos Foundation Cultural Center on the 5th of July 2019. Teenagers and young adults who have formed bands playing a variety of music genres, such as rock ‘n’ roll, metal, jazz, traditional etc. took part in this festival. The bands on stage were eager to excite their audience. It was my first time at this and I have never had such a great feeling. I love music, so it was a great experience for me.

The Schoolwave Festival has been held for the past 15 years. When I saw the packed audience I realised that it is really famous and that many people are aware of it and attend it every year. The majority of the audience was about 14 - 19 years old, so it is possible that for some it was also their first time there and that this festival might even be older than them.

When we interviewed Mr. Christos Ioannidis (one of the organisers), he told us about both the easy and difficult aspects of organising the festival: “It is very difficult, but all these enthusiastic kids give us a lot of courage and strength. All the energy that we give them is returned to us, ten times over. I, myself, am a teacher, so I understand that it is important for a child in Greece to be able to do what he/she wants. It’s almost impossible, because all parents and teachers tell the kids “you have to study first, you have to prepare for tomorrow’s lessons”. But life for a 15-year old teenager is more than that. Therefore, this festival is important for teens, because it gives them the chance to do whatever they want, right now. They want to play music right now, and that is what they are able to do.

Those children are like someone lost without water in the desert who finds water after several days - they just want to drink and drink. And they won’t stop until they regain their energy. Mr Christos Ioannidis continued: “Teenagers are very clever and full of energy. This festival will continue for the next 15 or even 30 years!”

We interviewed the first band that got on stage at this year’s festival, the “Blue Hills” band, who play rock music and they said: “Some of us attended the same school and we were friends. We arranged a rehearsal in a local studio and then we decided to form a band. When we were on stage, we could see the audience becoming excited and we began interacting with them. There were huge amounts of adrenaline flowing and we tried to share this with the people! This music genre allows us to express our feelings and share them with the audience. That’s why we chose this particular type of music”. The “Blue Hills” continued: “We were not nervous before going on stage. Just our guitarist was a bit stressed, because his guitar was out of tune, but when we fixed that, he too calmed down. We went on stage, saw the crowd and got more motivated so we played even better!”. Finally they told us which their favourite bands were: Guns n’ Roses, Red Hot Chili Peppers, The Tool, Black Pistol Fire and Arctic Monkeys.

Later we interviewed the band “Gis Madiam”, who play traditional Greek music. They told us how their band was formed: “We started when we were 16 years old. Our school, which is a music school, gave us the chance to play in a festival, and we have been together ever since. We played once before at the Schoolwave festival, last year, but this time was better. We enjoyed it very much. We felt free when we were on stage! The audience knew us from last year and it was amazing. Words cannot describe our experience!”. We asked them why they prefer to play traditional music and they explained: “We live in a small city, in Serres, where people love traditional music. We like it too and wanted to preserve it and make it known to the world.” Their favourite bands are Encardia and a Greek band called Ainte Psila Psila, who have also helped them.

From the very first moment I arrived at the Schoolwave Festival, I felt something that I have never experienced before. This unique feeling was was as a result of the performances of the youngsters and young musicians. This festival is for teens that are tired of their routine. In this festival, their dreams can come true. I loved the feeling it gave me and I wished it would never end. I will definitely attend it again next year!

Photo by Edris Mohajari

Φεστιβάλ μια όαση

Του **ΜΕΡΝΤΑΣ ΑΡΙΑ**

Στις 5 Ιουλίου στην Αθήνα, στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, ένα μοναδικό μουσικό φεστιβάλ ξεκίνησε. Λέγεται Schoolwave, διοργανώνεται από την ομάδα Schooligans και διαρκεί τρεις μέρες. Εφηβοι και νέοι με μπάντες που παίζουν διάφορα μουσικά είδη, όπως rock ‘n’ roll, μέταλ, τζαζ, παραδοσιακά και άλλα, συμμετέχουν στο φεστιβάλ. Πάνω στη σκηνή οι μπάντες ξεσήκωναν το κοινό τους. Ηταν η πρώτη φορά που πήγα στο φεστιβάλ αυτό και δεν είχα ξανανιώσει τόσο ωραία! Λατρεύω τη μουσική, οπότε ήταν φοβερή εμπειρία για μένα.

Το Schoolwave γίνεται εδώ και 15 χρόνια. Οταν είδα το κοινό, συνειδητοποίησα ότι είναι πραγματικά δημοφιλές, το ξέρει πολύς κόσμος και το επισκέπτεται κάθε χρόνο. Οι περισσότεροι στο κοινό ήταν περίπου 14-19 ετών. Αρα, για πολλούς θα πρέπει να ήταν η πρώτη τους φορά στο φεστιβάλ, το οποίο είναι μεγαλύτερο απ’ αυτούς σε ηλικία.

Οταν πήραμε συνέντευξη από τον κύριο Χρήστο Ιωαννίδη, έναν από τους διοργανωτές, μας μίλησε για τις δυσκολίες και τις ευκολίες της διοργάνωσης του φεστιβάλ: «Είναι πολύ δύσκολο, αλλά αυτά τα γεμάτα ενέργεια παιδιά μάς δίνουν κουράγιο και δύναμη. Ολη η ενέργεια που τους δίνουμε μας επιστρέφεται στο δεκαπλάσιο. Είμαι καθηγητής σε σχολείο, οπότε καταλαβαίνω ότι είναι σημαντικό για ένα παιδί στην Ελλάδα να κάνει αυτό που θέλει. Είναι σχεδόν αδύνατο, γιατί όλοι οι γονείς και οι καθηγητές λένε στα παιδιά “πρώτα πρέπει να διαβάσεις, να κάνεις τα μαθήματά σου για αύριο”. Ομως η ζωή για έναν 15χρονο είναι κάτι παραπάνω από αυτό. Γι’ αυτό είναι σημαντικό αυτό το φεστιβάλ για τους νέους, γιατί τους δίνει την ευκαιρία να κάνουν ό,τι θέλουν, τώρα. Τώρα θέλουν να παίξουν μουσική και παίζουν τώρα».

Αυτά τα παιδιά μοιάζουν σαν τους ανθρώπους που χάνονται στην έρημο χωρίς νερό και μετά από μέρες βρίσκουν νερό - θέλουν μόνο να πιουν και να πιουν. Και δεν θα σταματήσουν μέχρι να αποκτήσουν ξανά την ενέργειά τους. Ο κύριος Χρήστος Ιωαννίδης συνέχισε: «Οι έφηβοι είναι πολύ έξυπνοι και γεμάτοι ενέργεια. Αυτό το φεστιβάλ θα συνεχιστεί για άλλα 15, ακόμα και 30 χρόνια!».

Μιλήσαμε με την πρώτη μπάντα που ανέβηκε στη σκηνή του φετινού φεστιβάλ, τους Blue Hills, που παίζουν ροκ, και μας είπαν: «Κάποιοι από μας πηγαίναμε στο ίδιο σχολείο και ήμασταν φίλοι. Κανονίσαμε να κάνουμε μια πρόβα στο στούντιο μαζί και έτσι αποφασίσαμε να φτιάξουμε την μπάντα. Οταν ήμασταν πάνω στη σκηνή, βλέπαμε το κοινό που ήταν ενθουσιασμένο και αλληλεπιδρούσαμε μαζί του. Είχαμε πολλή αδρεναλίνη και προσπαθήσαμε να το μεταδώσουμε στον κόσμο! Μέσα από αυτό το είδος μουσικής, μπορούμε να εκφράζουμε τα συναισθήματά μας. Μας βοηθά να εκφραστούμε και να το μοιραστούμε με το κοινό. Γι’ αυτό διαλέξαμε αυτό το είδος». Επίσης περιγράφουν: «Δεν είχαμε άγχος πριν ανεβούμε στη σκηνή.

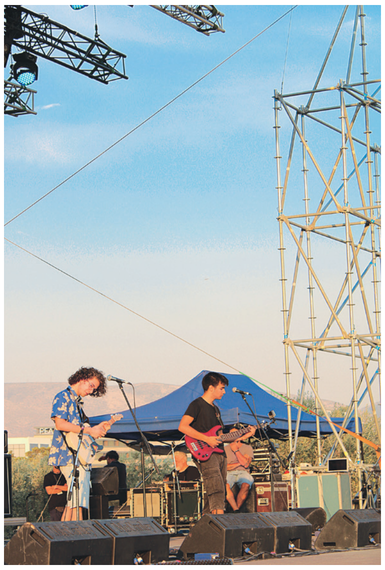
Photo by Edris Mohajari

Schoolwave: για τους μαθητές

Photo by Edris Mohajari

Μόνο ο κιθαρίστας μας είχε λίγο, γιατί η κιθάρα του ήταν λίγο ξεκούρδιστη. Οταν όμως τη φτιάξαμε, πρέμησε. Ανεβήκαμε στη σκηνή, είδαμε το πλήθος και αυτό μας κινητοποίησε και παίξαμε καλύτερα!». Τέλος, μας είπαν ποιες είναι οι αγαπημένες τους μπάντες: οι Guns n' Roses, οι Red Hot Chili Peppers, οι The Tool, οι Black Pistol Fire και οι Arctic Monkeys.

Στη συνέχεια μιλήσαμε με την μπάντα Γης Μαδιάμ, που παίζουν ελληνική παραδοσιακή μουσική. Μας είπαν πώς δημιουργήθηκε η μπάντα τους: «Ξεκινήσαμε όταν ήμασταν 16 χρόνων. Το σχολείο μας, που είναι μουσικό σχολείο, μας έδωσε την ευκαιρία να παίξουμε σε ένα φεστιβάλ και από τότε είμαστε μαζί. Εχουμε παίξει άλλη μια φορά στο Schoolwave, πέρσι, αλλά αυτή τη φορά ήταν καλύτερα. Το απολαύσαμε πολύ. Νιώσαμε ελεύθερες πάνω στη σκηνή! Το κοινό μάς ήξερε από πέρσι και ήταν φοβερά! Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν την εμπειρία!». Τις ρωτήσαμε γιατί προτιμούν να παίζουν παραδοσιακή μουσική και εξήγησαν: «Μένουμε σε μια μικρή πόλη, τις Σέρρες, όπου οι άνθρωποι αγαπούν την παραδοσιακή μουσική. Μας άρεσε κι εμάς και θέλαμε να την υποστηρίξουμε και να τη διαδώσουμε στον κόσμο». Οι αγαπημένες τους μπάντες είναι οι Encardia και οι Αϊντε Ψιλά Ψιλά, οι οποίοι τους έχουν υποστηρίξει.

Από τη στιγμή που έφτασα στο Schoolwave, ένιωσα έτσι όπως δεν είχα ξανανιώσει ποτέ στο παρελθόν. Επαιρνα αυτή τη μοναδική αίσθηση από τους νέους στο κοινό, αλλά και τους μουσικούς που έπαιζαν. Αυτό το φεστιβάλ είναι για τους εφήβους που τους έχει κουράσει η ρουτίνα τους. Στο φεστιβάλ τα όνειρά τους μπορούν να γίνουν πραγματικότητα. Μου άρεσε τρελά αυτό που ένιωσα εκεί και ευχόμουν να μην τελειώσει ποτέ. Σίγουρα θα πάω ξανά του χρόνου!

چمنزاری برای Schoolwave فستیوال دانش آموزان است

مرداس آریا

در روز پنجم جولای 2019 در پارک SNFCC در شهر آتن، فستیوال موسیقی بی نظیری به نام Schoolwave با سازماندهی گروه Schooligans به مدت سه روز برگزار شد، که در این فستیوال نوجوانان مستعد که بند های موسیقی تشکیل داده بودند در سبک های مختلف مانند راک ، رول، جاز، متال، سنتی و... اجراهایی داشتند.

بندهای حاضر در استیج جمعیت را به وجد می‌آوردند و زمانی که برای اولین بار به این فستیوال رفتم هرگز چنین حس بی‌نظیری را تجربه نکرده بودم و از آنجا که من عاشق موسیقی هستم این فستیوال تجربه ای عالی برای من بود.

این فستیوال 15 سال است که هر ساله برگزار میشود و زمانی که جمعیت حاضر در فستیوال را دیدم متوجه این موضوع شدم که این فستیوال بسیار معروف است و تعداد زیادی از مردم این فستیوال را میشناسند و هر سال به این فستیوال می آیند .

اکثر مخاطبینی که آنجا حضور داشتند تقریبا ۱۴ تا ۱۹ساله بودند پس امکان این وجود داشت که آنها برای اولین بار به این فستیوال می آمدند و Schoolwave از اکثر آنها بزرگتر است.

زمانی که با آقای Christos Ioannidis (یکی از اعضای گروه Schooligans) مصاحبه داشتیم ،او درباره ی آسان یا سخت بودن سازماندهی کردن این جشنواره گفت: "این کار خیلی سخت است،اما تمام این بچه های مشتاق و پرانرژی ما را تشویق کردند. بنابراین تمام انرژی که ما به آنها دادیم آنها دوباره به ما بازگرداندند. من یک معلم هستم پس متوجه این موضوع می شوم که برای یک کودک در یونان آنچه که می خواهد انجام دهد و قانونی است، گاهی غیرممکن است زیرا همه ی والدین به فرزندانشان می گویند که فقط باید درس بخوانی و به مدرسه بروی. زندگی برای یک نوجوان 15 ساله خیلی بیشتر از این چیزهاست. بنابراین این جشنواره برای نوجوانان مهم است چون این شانس را به آنها میدهد تا هر چه میخواهند انجام دهند و چون آنها می خواهند موسیقی اجرا کنند پس این کار را انجام میدهند."

این بچه ها همانند شخصی هستند که بدون آب و غذا در بیابان گم شده است و پس از چندین روز آب پیدا میکند، او فقط می خواهد بنوشد و بنوشد و از این کار خسته نمی شود تا زمانی که انرژی اولیه اش را دوباره بدست آورد.

آقای Christos Ioannidis در ادامه گفت: " این نوجوانان خیلی باهوش هستند و ذهن بازی دارند. من برای آینده می خواهم به شما بگویم که این جشنواره سال های سال برگزار خواهد شد حتی بیشتر از 30 سال دیگر."

در ادامه با اولین گروهی که امسال اجرا داشتند مصاحبه‌ای داشتیم. گروه Blue Hills که موسیقی در سبک راک اجرا می کنند درا بتدا گفتند: "بخاطر اینکه بعضی از ما به یک مدرسه می رفتیم و با هم دوست بودیم پس همدیگر را می‌شناختیم. ما برنامه‌ریزی کردیم که در یک استودیو تمرین کنیم و آنجا گروهمان را تشکیل دادیم. زمانی که در استیج حاضر بودیم و اجرا می کردیم، مخاطبین را می دیدیم و ارتباط بین آنها و خودمان را احساس می کردیم، مقدار زیادی آدرنالین را حس می کردیم و سعی داشتیم این آدرنالین را به مخاطبین انتقال دهیم. ما از طریق این ژانر موسیقی میتوانیم خیلی راحت احساساتمان را بیان کنیم و آن را به مخاطبین مان انتقال دهیم به همین دلیل تصمیم داشتیم این سبک موسیقی را اجرا کنیم."

آنها همچنین گفتند: "امروز هیچ استرسی نداشتیم، فقط گیتاریست ما کمی مضطرب بود زیرا گیتارش از کوک خارج شده بود و وقتی گیتارش را کوک کرد دوباره خونسردی خود را بدست آورد. وقتی به صحنه‌ی اجرا رفتیم و وقتی جمعیت پر از شور و هیجان را دیدیم انگیزه‌ی بیشتری گرفتیم."

و در پایان آنها نام گروههای مورد علاقه شان را گفتند: "گروههای Black Pistol Fire, Red Hot Chili Peppers, Tool, Arctic Monkeys و Guns 'n Roses."

همچنین با گروه Disaster (فاجعه) که در سبک سنتی اجرا می کنند مصاحبه داشتیم که آنها در ابتدا درباره چگونگی تشکیل گروهشان برایمان گفتند: "زمانی که کارمان را شروع کردیم۱۶ ساله بودیم و مدرسه ی موسیقی ما به ما این شانس را داد که در این فستیوال اجرا داشته باشیم. ما قبل از این کنسرت اجراهای دیگری در فستیوال موسیقی داشتیم اما این بار بهتر از هر بار بود و زمانی که در استیج بودیم احساس آزادی میکردیم و مخاطبین در فستیوال از قبل ما را میشناختند و این به ما اعتماد به نفس می داد و در کل آنقدر عالی بود که نمیتوانم با کلمات آن را توضیح بدهم."

در ادامه آنها در مورد علت اجرای این سبک موسیقی گفتند: "ما در شهر Serres که شهری کوچک است زندگی میکنیم که مردم آن عاشق سبک Greek Folk (موسیقی سنتی یونانی) هستند که ما سعی داشتیم این سبک موسیقی را به همه نشان دهیم و آن را در سطح جهانی معرفی کنیم."

و در پایان آنها نام گروههای مورد علاقه شان را گفتند: "Encardia و همچنین گروه Ainte Psila Psila که آنها ما را می شناختند و ما را راهنمایی می کردند."

در همان لحظه ی اول که وارد فستیوال شدم، احساس و هیجانی داشتم که هرگز تا بحال آن را تجربه نکرده بودم. این احساس بی نظیر را می توانستم از طرف گروهها و موزیسین های جوانی که اجرا داشتند دریافت کنم. این فستیوال به نوجوانانی که از زندگی تکراری خسته شده بودند ،این امکان را می داد تا رویاهایشان را به واقعیت تبدیل کنند. من دیوانه وار عاشق حسی بودم که در فستیوال داشتم و آرزو میکردم هرگز تمام نشود.

در کل مطمئن هستم سال دیگر دوباره به این فستیوال خواهم رفت.

فری موومینٹ سکیٹ بورڈنگ: اس بات سے کوئی فرق نہیں پڑتا کہ ہم چاہے کتنی ہی بار کیوں نہ گریں، ہمیں ہمیشہ دوبارہ واپس اٹھنا چاہیے۔

عمر کی طرف سے۔

"مفت تحریک سکیٹ بورڈنگ" یو.کے. کی ایک 8 رکنی ٹیم ہے، جو پچھلے دو سالوں سے ایتھنز میں پناہ گزینوں اور مقیم لوگوں کو سکیٹ بورڈنگ سیکھا رہی ہے۔ ان کا بنیادی مقصد تمام قوموں سے تعلق رکھنے والے لوگوں کو اکٹھا کرنا اور ان کی جسمانی سرگرمیوں میں حصہ لینے میں حوصلہ افزائی کرنا ہے. وہ خاص طور پر لڑکیوں پر توجہ مرکوز کرتے ہیں، اور انہیں خود پر یقین رکھنے میں مدد کرتے ہیں۔ میں اس ٹیم کے بارے میں لکھنے کے لئے واقعی خوش قسمت ہوں، کیونکہ میں ہر ہفتے ان کے اجلاس میں شرکت کرتا ہوں۔ لیکن چلو شروات سے شروع کرتے ہیں۔

روبی، ٹیم کے رہنما جس نے فلسطین میں رضاکارانہ طور پر فلسطینی بچوں کو سکیٹ بورڈنگ کی تعلیم دی۔ اس نے ان بچوں میں مثبت توانائی اور خوشی دیکھی، کہ وہ یونان میں ایک ایسی ہی سرگرمی منظم کرنا چاہتی تھی، جیساکہ اس وقت پناہ گزینوں کی نئی لہر یونان میں اوٹھی ہوئی تھی۔ انہوں نے تنظیم "کھورا" اور اپنے دوستوں بین اور ویل کی مدد کے ساتھ اس منصوبے کو شروع کیا۔

ٹیم کے ہر رکن کی شمولیت کا ایک مقصد ہے۔ جو "کھورا" تنظیم میں رضاکار تھا. جو کمیونٹی سینٹر کے لئے لکڑی کی مدد سے مختلف چیزیں بناتا تھا اور اب "فری موومینٹ سکیٹ بورڈنگ" کے رکن ہونے کے طور پر وہ سکیٹنگ کے لئے ریمپ تیار کرتا ہے۔ انہوں نے کہا "میری ان تمام لوگوں کو دیکھ کر حوصلہ افزائی ہوتی ہے جب وہ اپنی مہارت کو بہتر بنانے کے لیے سیشن میں آتے ہیں"۔ امبر نے ٹیم میں شمولیت اس لیے اختیار کی، کیونکہ جب وہ فلسطین اور عراق میں سکیٹ بورڈنگ کی تعلیم دے رہی تھی تو اس نے دیکھا کہ سکیٹ بورڈنگ کتنی مثبت توانائی پیدا کرسکتی ہے۔ اس نے کہا کے "مجھے یقین ہے کہ سکیٹ بورڈنگ سب کے لئے ہے اور سب سکیٹ کر سکتے ہیں!" اس کے علاوہ، اولمپیا نے وضاحت کی ہے کہ اگر وہ ایک پناہ گزین ہوتی، تو وہ اتنی مدد حاصل کرتی جتنی اسے حصل ہو سکتی، اس لئے اس نے پناہ گزینوں کی مدد کرنے کا فیصلہ کیا۔

جوانا اور کونر نے رضاکارانہ طور پر "فری موومینٹ سکیٹ بورڈنگ" میں حصہ لیا۔ جوانا نے رضاکارانہ طور پر کام کرنے کا فیصلہ کیا کیونکہ وہ سکیٹ بورڈنگ سے محبت کرتی ہیں اور وہ یہ سمجھتی ہیں کہ بچوں کا جسمانی سرگرمیوں میں شرکت کرنا ضروری ہے۔ کونر نے اپنے ایک پرانے دوست سیکھا کہ سکیٹ کس طرح کرتے ہیں اور اب وہ سکھانا چاہتے ہیں۔

یہ تمام کہانیاں میرے لئے بہت متاثر کن تھیں، لہذا میں نے سکیٹ بورڈنگ سیکھنے والے بچوں سے بھی ان تجربے کے بارے میں پوچھا. ان میں سے بعض کے جوابات واقعی بہت جذباتی تھے. حسن نے بتایا: "جس جگہ میں میں پیدا ہوا تھا وہاں بہت سے طالبان تھے. انہوں نے اپنے دادا کو مار دیا. تو ان سب واقعات کو بھولانے کے لیے سکیٹ کی مدد لیتا ہوں، اس سے مجھے وہ سب بھولنے میں مدد ملتی ہے۔ کسی بچے سے ایسے جذباتی جواب سننا آسان نہیں ہے۔ یقینا میں نے لڑکیوں سے بھی انکے تجربے کے بارے میں پوچھا۔ دریا نے کہا: "میں لڑکیوں کے ساتھ سکیٹنگ کرنے سے لطف اندوز ہوتی ہوں اور مجھے سکیٹنگ پسند ہے، کیونکہ یہ ہمیں سکھاتا ہے کہ ہم چاہے کتنی ہی بار کیوں نہ گریں، ہمیں ہمیشہ دوبارہ واپس اٹھنا چاہیے"۔

اس ٹیم کی خاص بات یہ ہے کہ وہ سکیٹ بورڈز اور حفاظتی گیئرز کے سے کہیں زیادہ مہیا کرتے ہیں۔ یہ ایک ٹیم سے بڑ کر ہے. یہ سکیٹنگ ایک وسیع خاندان ہے. ایک خاندان جو آپ کو ہمیشہ سارہتا ہے اور جب بھی آپ گرتے ہیں تو آپ کی دوبارہ اٹھنے میں مدد کرتا ہے۔ وہ آپ کو ایک میٹھی مسکراہٹ کے ساتھ "الوداع" کہتے ہیں اور اس سے بھی ذیادہ میٹھاس کے ساتھ آپ کو دوبارہ خوش آمدید بھی کرتے ہیں۔

مزید معلومات کے لئے، آپ ان کی ویب سائٹ ملاحظہ کرسکتے ہیں:
freemovementskateboarding.com

FREE MOVEMENT SKATEBOARDING

Οσες φορές κι αν πέσεις, πρέπει να ξανασηκωθείς

Του **ΟΜΑΡ Α.**

Το Free Movement Skateboarding είναι μια οχταμελής ομάδα από την Αγγλία, που εδώ και δύο χρόνια διδάσκει skateboard σε πρόσφυγες, αλλά και σε μέλη της τοπικής κοινότητας στην Αθήνα. Βασικός τους στόχος είναι να ενθαρρύνουν ανθρώπους κάθε εθνικότητας να συμμετέχουν σε σωματικές δραστηριότητες. Εστιάζουν κυρίως σε κορίτσια, βοηθώντας τα να έχουν περισσότερη αυτοπεποίθηση. Είμαι πολύ τυχερός που γράφω γι' αυτή την ομάδα, γιατί συμμετέχω στα μαθήματά της κάθε εβδομάδα. Ας το πάρουμε όμως από την αρχή.

Η Ρόμπι, επικεφαλής της ομάδας, ήταν εθελόντρια στην Παλαιστίνη, όπου δίδασκε skateboard σε παιδιά. Βλέποντας τη θετική ενέργεια και τη χαρά των παιδιών, αποφάσισε να κάνει το ίδιο και στην Ελλάδα, όπου εκείνη την περίοδο έφτανε ένα νέο κύμα προσφύγων. Ξεκίνησε με την υποστήριξη της οργάνωσης «Χώρα» και των φίλων της, Μπεν και Γουίλ. Και

Photo by Free Movement Skateboarding

από τότε η ομάδα μεγάλωσε.

Κάθε μέλος μπήκε στην ομάδα για διαφορετικούς λόγους. Ο Τζο ήταν εθελοντής στη «Χώρα». Κατασκεύαζε αντικείμενα από ξύλο για το πολιτιστικό κέντρο της οργάνωσης και τώρα, ως μέλος της ομάδας Free Movement Skateboarding, κατασκευάζει ράμπες για skateboard. «Με εμπνέει το ότι βλέπω τους ανθρώπους που έρχονται στα μαθήματα να βελτιώνονται», είπε. Η Αμπερ έγινε μέλος της ομάδας γιατί είχε δει τη θετική ενέργεια που δημιουργεί το skateboard όταν το δίδασκε στην Παλαιστίνη και στο Ιράκ. «Πιστεύω ότι το skateboard είναι για όλους και όλοι μπορούν να κάνουν!» είπε. Επίσης η Ολυμπία εξηγεί ότι αν ήταν πρόσφυγας, θα ήθελε οποιαδήποτε βοήθεια μπορούσαν να της δώσουν, οπότε αποφάσισε να βοηθήσει τους πρόσφυγες.

Η Τζοάνα και ο Κόνερ συμμετέχουν εθελοντικά στην ομάδα. Η Τζοάνα το αποφάσισε επειδή λατρεύει το skate και θεωρεί ότι είναι πολύ σημαντικό για τα παιδιά να συμμετέχουν σε σωματικές δραστηριότητες. Ο Κόνερ έμαθε να κάνει skate από έναν παλιό του φίλο και τώρα θέλει με τη σειρά του να διδάξει άλλους.

Εμπνεόμενος από αυτές τις ιστορίες, αποφάσισα να μιλήσω και με τα παιδιά που συμμετέχουν στα μαθήματα. Κάποιες από τις απαντήσεις τους ήταν πραγματικά συγκινητικές. Ο Χασάν εξηγεί: «Εκεί που γεννήθηκα είχε Ταλιμπάν, οι οποίοι σκότωσαν τον παππού μου. Το skate είναι για μένα ένας τρόπος να ξεφεύγω. Με βοηθάει να τα ξεχνάω όλα αυτά». Δεν είναι εύκολο να ακούς ένα παιδί να δίνει τέτοιες απαντήσεις. Φυσικά, ρώτησα και τα κορίτσια. Η Νταρέα είπε: «Απολαμβάνω να κάνω skate με τα κορίτσια. Και μου αρέσει γιατί μας διδάσκει ότι όσες φορές κι αν πέσουμε, πάντα πρέπει να ξανασηκωνόμαστε».

Αυτό που κάνει ξεχωριστή αυτή την ομάδα είναι ότι προσφέρουν πολύ περισσότερα από τα skateboard και τον προστατευτικό εξοπλισμό. Είναι κάτι περισσότερο από μια ομάδα. Είναι μια μεγάλη οικογένεια του skate. Μια οικογένεια που πάντα σε κάνει χαρούμενο και σε βοηθά να σηκωθείς όταν πέφτεις. Λένε «αντίο» με ένα γλυκό χαμόγελο και σε καλωσορίζουν ξανά με ένα ακόμα πιο γλυκό.

Για περισσότερες πληροφορίες για την ομάδα, επισκεφθείτε την ιστοσελίδα τους: freemovementskateboarding.com

FREE MOVEMENT SKATEBOARDING

No matter how many times you fall, you have to get back up

By **OMAR A.**

"Free Movement Skateboarding" is an 8-member team from the UK, that has been teaching skateboarding to refugees and locals in Athens for the past two years. Their main goal is to gather people from all nationalities together and encourage them to participate in physical exercise. They focus especially on girls, helping them to have more self-confidence. I was really lucky to be able to write about this team, because I take part in their session every week. But let's go back to the beginning.

Roby, the leader of the team, volunteered in Palestine, teaching skateboarding to Palestinian kids. When she saw all that positive energy and how happy the kids were, she wanted to do the same thing in Greece, where there was a new influx of refugees. She started with some help from the organisation "Khora" and her friends Ben and Will. The team has been growing ever since.

Every member has a different reason for joining the team. Jo was a volunteer with "Khora". Jo used to create objects out of wood for the Community Centre and now, as a member of "Free Movement Skateboarding", he is building ramps for skateboarding. "What inspires me is seeing how everyone attending the sessions manages to improve their skills", he said. Amber joined the team, because she had seen the positive energy that skateboarding can create, when she taught it in Palestine and Iraq. "I believe that skateboarding is for everyone and that everyone can skateboard!", she said. Also, Olympia explains that if she were a refugee herself, she would like to have all the help she could get, which is why she decided to help refugees.

Joanna and Conner participate in "Free Movement Skateboarding" as volunteers. Joanna decided to volunteer because she loves skateboarding and thinks it is important for kids to take part in physical activities. Conner was taught how to skateboard by an old friend and now he wants to teach others.

All these stories were very inspiring for me, so I decided to ask also the kids about their experience learning how to skateboard. Some of their answers were really emotional. Hasnan described: "In the place where I was born there are a lot of Taliban. They killed my grandfather. I use skateboarding as a way of escaping, it helps me forget about all of that". It's not easy to hear a kid giving such an emotional answer. Of course I also asked the girls. Darea said: "I enjoy skateboarding with girls. And the reason I like it is because it teaches us that no matter how many times we fall down, we always have to get back up".

The special thing about this team is that they provide much more than just skateboards and protection gear. It is something bigger than a team. It is a big skateboarding family. A family that will always cheer you up and help you get back up when you fall down. They say "goodbye" with a sweet smile and welcome you back again with an even sweeter one.

For more information, you can visit their website: freemovementskateboarding.com

مهما سقطت على الأرض. يجب عليك النهوض

كتب بواسطة عمر

الحركة الحرة للتزلج هو فريق من بريطانيا متكون من ثمانية أفراد. والذي كان يعلم التزلج للاجئين والمحليين في السنتين الماضية. أهدافهم الاساسية هي جمع الناس من جميع الجنسيات. و تشجيعهم على المشاركة في الفعاليات الجسدية. ويركزون بشكل خاص على الفتيات. مساعدتهم على الشعور بالثقة بالنفس. كنت محظوظ جدا بالكتابة عن هذا الفريق. بسبب انني اذهب لجلسات التزلج كل أسبوع. لنتمهل قليلا و دعونا نعود إلى البداية.

روبي, هي قائدة الفريق. قامت بالتطوع في فلسطين . لتعليم التزلج للأطفال الفلسطينيين. ورأت الطاقة الإيجابية والسعادة على وجوه الاطفال. لذلك هي قررت ان تفعل نفس الشيئ. في اليونان, وكانت اليونان بذاك الوقت تستقبل موجة جديدة من اللاجئين . هي بدات بالقليل من المساعدة من المنظمة "كورا" واصدقائها بينجي و وبيل. ومذها والفريق يستمر بالتوسع.

كل عضو عنده سبب مختلف لانضمامه للفريق. جو كان متطوع في المنظمة كورا. اعتاد جو على صناعة مختلف الأشياء من الخشب للمركز الاجتماعي. والان جو يقوم بصناعة منحدرات للتزلج. وقال:"الشيء الذي ألهمني هو رؤية كل الأشخاص الذين يأتون الى الدروس بينما يتقدمون بقدراتهم على التزلج". قامت امبير بالانضمام. لانها رات الطاقة الإيجابية التي يصنعها التزلج اللوحي عندما قامت بتعليمه في العراق و فلسطين. وقالت: "أنا أؤمن بأن التزلج للجميع والجميع قادر على التزلج". وشرحت أولمبيا لو كانت لاجئة. كانت لتحب اي مساعدة اللتي يمكنها الحصول عليها. لذا هي قررت أن تساعد اللاجئين .

جوانه و كونر كلاهما انضما للفريق كمتطوعين. جوانه قررت التطوع لأنها تحب التزلج. لأنها تظن أنه من المهم للأطفال أن يشاركو بالفعاليات الجسدية. كونر قام بتعلم التزلج بواسطة صديق قديم. والآن هو يريد أن يعلم الآخرون.

اعتقدت. أن سماع كل هذه القصص لشيء مهم جدا. لذلك قررت ان اسال الأطفال الذين يشاركون بجلسات التزلج. بعض الاجوبة كانت مؤثرة جدا. حسنان:"في المكان الذي ولدت به يوجد الكثير من الطالبان. اللذين قامو بقتل جدي. ولهذا انا استخدم التزلج كطريقة الهروب التي تساعدني على نسيان كل هذا ". ليس من الأمر السهل سماع طفل يعطي جواب مؤثر مثل ذا الجواب. بالطبع قمت أيضا بسؤال الفتيات. دارية قالت:"انا استمتع بالتزلج مع الفتيات. وانا احب التزلج لأنه يعلمنا مهما سقطنا على الأرض يجب علينا النهوض دائما "

الشيء المميز عن هذا الفريق أنهم يقدمون شيء أكبر بكثير من فقط تقديم أدوات الحماية وألواح التزلج. وانهم شيء أكبر بكثير من فريق. انهم عائلة تزلج كبيرة. عائلة التي سوف دائما تشجعك وتساعدك على النهوض عندما تسقط. و يودعوك بابتسامة جميلة ويرحبون بك بابتسامة اجمل.

للمزيد من المعلومات, يمكنك زيارة موقعهم الالكتروني: freemovementskateboarding.com

Migrant Integration Centre of the City of Athens

In Metaxourgio area (Mezonos 45 & Psaron), the Migrant Integration Centre of the City of Athens has been functioning since 2018. The main purpose of the Centre is to facilitate the social integration of migrants and refugees. The idea for the Centre's establishment was the provision of specialised services for migrants and refugees, in their language. The Migrant Integration Centre offers services, such as support in relation to administrative procedures (for example, social care), psychosocial support, legal counseling, referral of requests to appropriate organizations or services and social inclusion actions, with the help of translators.

Graduation day for participants in Computer classes

One of the participants in Computer classes with his teacher

Since the beginning of 2019, Greek and English language courses are offered free of charge for migrants and beneficiaries of international protection, under the support of UNHCR. The aim of the courses is twofold: On the one hand, it promotes social integration of the participants, and on the other hand it prepares them for the exam for the language certification. Hundreds of thousands of applications were submitted for Greek language courses, which shows the needs in Athens. There was also a huge number of participants applying for English language courses. Ms. Anastasia Simatou, the English teacher,describes that most of the participants are beginners, and that's why she chooses books ideal for teaching English to foreign speakers.

Also Computer courses are offered. Ms. Effie Kolionika, the computer teacher, explained that some of the participants don't speak Greek or English, which is the main difficulty she faces. Recently, individual professional counseling sessions were added in their schedule. Along with the Computer Courses the professional counseling facilitates the participants' access to the labour market. The first groups of these courses graduated some months ago and they celebrated it on a Graduation Day at the Centre.

Among other activities that promote social inclusion, they also organize intercultural activities for children and young people, as is the theatrical activity. However, activities especially for teenagers have not been organized yet.

The Vice Mayor on Migrant and Refugee Affairs, responsible for the Centre's operation, Mr. Lefteris Papayiannakis, explains that "apart from helping migrants and refugees, the operation of the Centre made these people more "visible" to the municipality as an institution, as well as to the people that live in Athens". The difficulties migrants and refugees face are significant. It is important that these people and their needs are taken into consideration on an institutional level and are part of the programming.

For more information, visit their website: www.accmr.gr/en/

ایتھنز شہر میں تارکین وطنوں کا انٹیگریشن مرکز.

میتاکسرگیو (میزونس 45 اور پسارون) کے علاقے میں، ایتھنز شہر کا تارکین وطنوں کا انٹیگریشن مرکز 2018 سے کام کر رہا ہے۔ مرکز کا بنیادی مقصد مہاجروں اور پناہ گزینوں کے سماجی انضمام کو آسان بنانا ہے۔ مرکز کے استحکام کا خیال، تارکین وطن اور پناہ گزینوں کے لئے ان کی زبان میں خصوصی خدمات کی فراہمی تھا۔ "تارکین وطنوں کے انٹیگریشن مرکز" کی پیشکردہ خدمات میں، انتظامی طریقہ کار سے متعلق معاونت (مثال کے طور پر، سماجی دیکھ بھال)، نفسیاتی مدد، قانونی مشاورت، مناسب تنظیموں یا خدمات اور سماجی شمولیت کے عمل کے لئے درخواستوں کا حوالہ دینہ شامل ہے جو ترجمانوں کی مدد سے فراہم کرتے ہیں۔

2019 کے آغاز کے بعد سے، یونانی اور انگریزی زبان کے کورسوں کو یو این ایچ سی آر (UNHCR) کے تعاون کے تحت تارکین وطن اور بین الاقوامی تحفظ کے مستحق افراد کے لئے مفت پیشکش کی جانے لگی۔ کورسز کے دو مقصد ہیں: ایک، یہ شرکاء کے سماجی انضمام کو فروغ دیتا ہے، اور دوسری طرف یہ زبانی سرٹیفیکیشن کے امتحان کی تیاری میں مدد دیتا ہے۔ یونانی زبان کے کورسز کے لئے ہزاروں لاکھوں درخواست جمع کروئی گئی تھیں، جو کہ ایتھنز میں اس کی ضروریات کو ظاہر کرتی ہیں۔ انگریزی زبان کے کورسز کے لئے درخواست دینے والوں کی بھی بہت بڑی تعداد موجود تھی۔ انگریزی کی استاد، محترمہ انستاسیا سمیٹو، بیان کرتی ہیں کہ شرکاء میں اکثر نئے طالب علم ہیں، اور اس لئے وہ غیر ملکی زبان بولنے والوں کو انگریزی کی بنیادی تعلیم دینے کے لئے کتابوں کا انتخاب کرتی ہیں۔

اس کے علاوہ کمپیوٹر کی تعلیم بھی دی جاتی ہے۔ محترمہ افلی کولونیکا، کمپیوٹر ٹیچر، بتاتی ہیں کہ کچھ شرکاء یونانی یا انگریزی زبان نہیں بولتے، جس کی وجہ سے ان کو مشکلات کا سامنہ کرنا پڑتا ہے۔ حال ہی میں، ان کے شیڈول میں انفرادی پیشہ ور مشاورت کا سیشن شامل ہوا ہے۔ کمپیوٹر کورسز کے ساتھ ساتھ پیشہ ورانہ مشاورت شرکاء کو لیبر مارکیٹ تک رسائی کی سہولت فراہم کرتا ہے۔ ان کورسوں کے پہلے گروپ نے کچھ مہینے پہلے اپنی گریجویشن مکمل کی اور انہوں نے اس مرکز میں اپنی گریجویشن مکمل کرنے کا جشن منانا۔

سماجی شمولیت کو فروغ دینے والی دیگر سرگرمیوں کے ساتھ ساتھ، وہ بچوں اور نوجوانوں کے لئے بین الثقافتی سرگرمیوں کو بھی منظم کرتے ہیں، جیسا کہ تھیٹر کی سرگرمی۔ تاہم، خاص طور پر نوجوانوں کے لئے ابھی تک ایسی سرگرمیاں منظم نہیں کی گئی ہیں۔

تارکین وطن اور پناہ گزینوں کے امور کے نائب میئر، جوکہ مرکزی آپریشن کے ذمہ دار بھی ہیں، لیفتیریس پاپایانکیس، بیان کرتا ہیں کہ "تارکین وطن اور پناہ گزینوں کی مدد کے علاوہ، مرکز کے آپریشن نے ان لوگوں کو میونسپلٹی کے سامنے ایک ادارے طور پر نمودار کیا اور اس کے ساتھ ساتھ ایتھنز میں رہنے والے لوگوں کے سامنے۔ مہاجرین اور پناہ گزین جن مشکلات کا سامنا کررہے ہیں وہ بہت معنی خیز ہیں۔ یہ ضروری ہے کہ ان لوگوں کو اور ان کی ضروریات کو ایک اداری سطح پر غور کیا جانا چاہئے اور اپنے پروگرام کا حصہ بنانا چاہئے۔

مزید معلومات کے لئے، ان کی ویب سائٹ ملاحظہ کریں: /www.accmr.gr/en

Η ΕΚΔΟΣΗ του παρόντος φύλλου της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» δημιουργήθηκε από το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού με την υποστήριξη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδας, της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, του Open Society Foundations και της Πρεσβείας της Ολλανδίας στην Ελλάδα.

هذه الطبعة من جريدة "الطيور المهاجرة" من إنتاج شبكة حقوق الطفل وبدعم من مفوضية الأمم المتحدة لشؤون اللاجئين ، روزا لوكسمبورغ شتيفتونغ - مكتب في اليونان ، الأمانة العامة للشباب وسفارة هولندا في اليونان.

نسخه فعلی روزنامه "پرندگان مهاجر" توسط شبکه حقوق کودکان تهیه شده و توسط کمیسارياى عالی پناهندگان سازمان ملل متحد (UNHCR)، صندوق "روا لوکزامبورگ" در دفتر یونان، دبیرخانه عمومی جوانان و سفارت هلند در یونان حمایت می شود.

'مہاجرین پرندے' اخبار کا موجودہ ایڈیشن بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی طرف سے شائع کیا گیا، جس کی حمایت یو این ایچ سی آر (UNHCR)، اوپن سوسائٹی فاؤنڈیشن، نوجوانوں کے جنرل سیکریٹریٹ، یونان میں مجود روزا لمبرگ سٹیفٹنگ (Rosa Luxemburg Stiftung) کے دفتر اور ہالینڈ کے سفارت خانہ، کی طرف سے کی گئی ہے۔

THE PRESENT edition of the newspaper 'Migratory Birds' is produced by the Network for Children's Rights and supported by UNHCR, the Rosa Luxemburg Stiftung – Office in Greece, the General Secretariat for the Youth, the Open Society Foundations and the Embassy of the Netherlands in Greece.